Cyan Magenta Yellow Black

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

СЕРЕДА
11 серпня
2004 року

№ 148 (3398)

ВРОЖАЙ-2004

Фото Олександра ГОРДІЄВИЧА (Укрінформ).

Не обминули зливи лани сільгосппідприємства «Радівське», що в Калинівському районі Вінницької області. Тепер, щоб комбайни підібрали валки, які кілька днів пролежали під дощем, доводиться ворушити їх вручну.

Підмокли прогнози

У багатьох господарствах жнива загальмувалися — чекають, коли підсохне пшениця. Зібрано майже 24 мільйони тонн зерна. Терміни закінчення збирання, з огляду на примхи природи, схоже, зрушилися на середину серпня. Хоча в успішні роки до цього часу всі області рапортували Києву про закінчення кампанії. Приміром, позаминулого року, 9 серпня, до дня народження Президента Л. Кучми, з боку уряду було зроблено подарунок — сніп, що символізує намолот у 40 мільйонів тонн.

(Закінчення на 2-й стор.).

ВИБОРИ

Кандидати розділили ефір

Учора Центральна виборча комісія провела жеребкування з надання теле- та радіоефіру, а також друкованих площ у газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр» для проведення кандидатами у Президенти України передвиборної агітації за рахунок державних коштів. Про це «ГУ» повідомили у прес-службі Центральної виборчої комісії. Ефір надаватимуть з 1 вересня по 8 жовтня в робочі дні з 19.00 до 22.00 години.

Першим за результатами жеребкування на УТ-1 виступить кандидат у Президенти України голова «ОУН в Україні» Роман Козак, останнім — лідер «НРУ за єдність» Богдан Бойко. ЦВК також визначила черговість надання ефірного часу кандидатам на найвищу державну посаду на Державному національному радіоканалі для проведення передвиборної агітації. Першим за результатами жеребкування виступить голова Партії регіонів Віктор Янукович, останнім — голова партії «Громадський контроль» Василь Волга.

(Закінчення на 2-й стор.).

СТИХІЯ

Дерева виростуть, життя — не повернеш....

У господарствах Львівщини триває підрахунок завданих стихією збитків

За словами генерального директора об'єднання «Львівліс» Михайла Кутя, для ліквідації наслідків стихії необхідно 3,1 млн. грн. Розмито понад 150 кілометрів доріг, зруйновано 80 дерев'яних і 5 металевих містків, знищено посіви у лісорозсадниках.

Але найбільшою втратою є загибель тракториста національного парку «Сколівські Бескиди» Миколи Савуляка. Його разом із трактором накрив селевий потік. Із матір'ю загиблого та молодою вдовою, яка чекає первістка, зустрівся голова Державного комітету лісового господарства України Микола Колісниченко. Сім'ї надано матеріальну допомогу. Надалі за розпорядженням голови Держкомлісу фінансова підтримка буде постійною, **повідомляє наш власний кореспондент** Оксана ТЕЛЕНЧІ.

ФОТОФАКТ

В Ужгороді рятувальники МНС України під час комплексних навчань відпрацьовували дії з ліквідації наслідків аварій, серед яких — вибух на військовому складі боєприпасів, усклaдений пожежею, викид аміаку під час зіткнення автомобілів, вибух газу в житловому будинку.

На знімку: ліквідація наслідків аварії з викидом аміаку.

Фото Сергія ГУДАКА (Укрінформ).

...І ФЕДЬКОВИЧ НА ЛАВОЧЦІ ПОТОПАВ У КВІТАХ

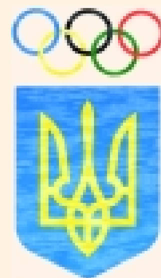

Фото Сергія СУЛИМИ.

Під акомпанементом карпатської зливи три дні у гірській Путилі тривав 14-й Міжнародний гуцульський фестиваль, цьогоріч приурочений 170-й річниці з дня народження письменника.

(Закінчення на 3-й стор.).

Читаймо «Голос», співаймо гімн!

Учора ввечері урочисто проводжали офіційну збірну команду України на 28-мі Олімпійські ігри в Афінах. А вранці презентували Олімпійський гімн уболівальників у виконанні Наталі Могилевської, Кузьми (група «Скрябін»), Олександра Положинського (група «Тартак») і Фагота (група «Танок на майдані Конго»).

Ось його куплети.

Підтримуймо наших олімпійців!

Музика Т. Шамшетедінової
Слова Г. Сидорова та С. Положинського.

УКРАЇНО, ВПЕРЕД!

Яке гаряче цього року літо!
Який солоний вітер з-за морів!
Не спить стара вершина цього Світу
І вже чекає на нових царів.

Україно, вперед!
Україно, давай!
Україно, вперед!
Перемагай! } *(Приспів)*

Хтось завзято грає,
Інші знають міру.
Хтось перемагає,
Хтось у нього вірить.

Така вже доля — плакати й радіти,
Здобути все або забути все,
Бо золотий вогонь мандрує світом
І хвилю щастя світові несе.

І у серці кожнім
Той вогонь палає,
Тим він допоможе,
Хто перемагає.

(Приспів)

Вперед, хлопці, вперед, дівчата!
Час прийшов перемагати!
Звитяжний настрій, виступи вдалі,
П'єдестали пошани, рекорди, медалі!

Ми вдома лишилися не для відпочинку
Ми вам гарантуємо гарячу підтримку!
А ви — вигравайте! Нехай не загине
Гордість нації, Слава України!

КОСМІЧНИЙ ЗВ'ЯЗОК

У Харкова з'явиться небесний тезко

Одна з малих планет Сонячної системи тепер матиме ім'я Харкова. Таке рішення прийняла комісія Міжнародного астрономічного союзу. З пропозицією назвати планету ім'ям Харкова на честь ювілею міста виступили науковці Харківського національного університету. Вони повідомили, що малу планету або — науковою мовою — астероїд було відкрито у 1987 році кримськими астрономами.

За їхніми словами, астероїд Харків з'являтиметься над нічним містом-тезком приблизно кожні півтора року.

Микола КОСИЙ.

У НОМЕР

Найбільш резонансні події липня

Комунікаційна група «PRT» оприлюднила рейтинг десяти найбільш резонансних подій липня в економіці та політиці.

За оцінками експертів і кількістю згадувань у ЗМІ:

перше місце посіли запуск нафтопроводу «Одеса—Броди» та офіційний старт передвиборних перегонів за президентське крісло;

друге і третє місця в економічному житті країни — за приватизацією ВАТ «Укртелеком» і об'єктів «Укррудпрому», у політиці — за переглядом воєнної доктрини щодо вступу України до НАТО та до ЄС і неформальною зустріччю лідерів СНД у Ялті.

Цікаво, що рішення про запуск другого блока Хмельницької АЕС за важливістю експерти поставили на шосте місце, а збільшення пенсій «чорнобильцям» на 12 відсотків — на восьме. Але факт залишається фактом: про президентські вибори ЗМІ говорять удвічі більше, ніж про інші резонансні події.

Іспит складає судно

Зі стапеля ВАТ «Дамен Шіп'ярд Океан» на ходові випробування направився контейнеровоз «Штадт Рендсбург». Це третє замовлення, виконане «океанівцями» для німецької компанії «Ферросталь». Повнокомплектний велетень завдовжки 140 метрів може транспортувати одночасно 1100—1200 контейнерів, розвиваючи швидкість до 20 вузлів. На випробування до Севастополя контейнеровоз повели: 13 «океанівців» і 10 фахівців Миколаївського морського торговельного порту. Взагалі команда складатиметься з 18 осіб, серед яких офіцери з Одеси на чолі з капітаном Володимиром Ярошенком і філіппінські матроси. За кілька днів контейнеровоз «Штадт Рендсбург» повернеться до Миколаєва, а вже потім вирушить виконувати свої безпосередні обов'язки. На «Океані» завершується робота ще над двома замовленнями. Побудова повнокомплектних суден, а не корпусів стає для колективу підприємства справою буденною і престижною, **передає наш власний кореспондент** Олена ІВАШКО.

Після «повзання» злетимо

Два мільйони гривень передбачають виділити в бюджеті депутати обласної ради на реконструкцію Херсонського аеропорту. Досі всілякі спроби підставити комунальному підприємству «крила» не знаходили реального втілення. Зрідка тут здійснювали чартерні рейси для комерційних клієнтів, і навіть високі столичні делегації не завжди могли розраховувати на гостинність злітно-посадкової смуги, користуючись під час візитів сусіднім миколаївським летовищем.

Нинішній проект розрахований на створення спільного україно-британського підприємства. Однією з умов, поставлених перед партнером, має стати погашення боргу в зарплаті та реконструкція будівлі аеровокзалу, **інформує наш кореспондент** Алла БРУСИЛОВА.

БЛІЦОПИТУВАННЯ — ЖИТОМИРЩИНА

Що ви думаєте про ПДВ?

Володимир Юрченко, перший заступник голови ДПА в області:

— Податок на додану вартість із бюджетоутворюючого перетворився на найбільш криміналізований: з початку року виявлено 64 факти незаконного відшкодування ПДВ.

Віра Шелудченко, директор СП «Житомир-Полісакс»:

— Через проблеми з поверненням ПДВ стараємося більше працювати на внутрішній ринок. За два роки держава заборгувала 2,5 мільйона гривень — це майже місячна виручка.

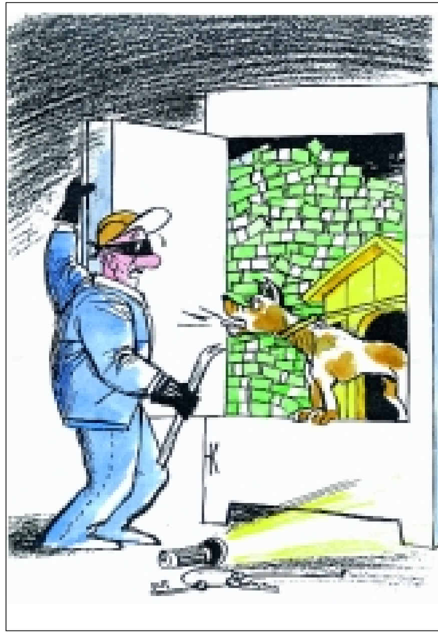
Ерік Гроліч, засновник ДП «Євроголд Індастріз ЛТД»:

— Іноземних інвесторів в Україні значно побільшає, якщо буде вирішено проблему повернення експортного ПДВ.

Пилип Олексюк, голова асоціації платників податків області:

— На мій погляд, не знають, що робити з цим податком ні Мінфін, ні ДПА, ні законодавці.

Записав Олексій КАВУН.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Кабмін спростив порядок видачі віз для закордонних українців

ВИБОРИ

Кандидати розділили ефір

(Початок на 1-й стор.).

Кандидати також можуть брати участь у теледебатах, які проводитиме Національна телекомпанія України у прямому ефірі в жовтні 2004 року.

До речі, як повідомив голова Центрвиборчкому Сергій Ківалов, на оплату передвиборчої агітації одного кандидата у президенти з коштів держбюджету треба не менш як 412 тисяч гривень.

Більша частина цієї суми піде на використання ЗМІ (245 тис. грн.), а також виготовлення інформаційних плакатів (майже 132 тис. грн.).

З огляду на велику кількість кандидатів у президенти — 26 (передбачалося 20) ЦВК має намір переглянути кошторис і перерозподілити кошти між статтями витрат.

ЦЕНТРАЛЬНА ВИБОРЧА КОМІСІЯ

ПОСТАНОВА

Про проведення жеребкувань щодо надання ефірного часу на державних загальнонаціональних телерадіоканалах кандидатам на пост Президента України для проведення передвиборної агітації та черговості друкування передвиборних програм кандидатів на пост Президента України в газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр»

Відповідно до частини шостої статті 61, частини четвертої статті 63 Закону України «Про вибори Президента України» та керуючись частиною першою, сьомою статті 28 Закону України «Про вибори Президента України», частиною другою, третьою статті 11, статтями 12, 13, частиною другою статті 27 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», Центральна виборча комісія **постановляє:**

1. Провести 10 серпня 2004 року о 10.00 у приміщенні прес-центру Центральної виборчої комісії (площа Лесі Українки, 1):

1) жеребкування за участю кандидатів на пост Президента України, їх довірених осіб чи уповноважених представників у Центральній виборчій комісії щодо надання ефірного часу на державних загальнонаціональних телерадіоканалах кандидатам на пост Президента України, які зареєстровані Центральною виборчою комісією, для проведення передвиборної агітації за рахунок і в межах коштів Державного бюджету України, що виділяються на підготовку і проведення виборів Президента України 31 жовтня 2004 року;

2) жеребкування за участю кандидатів на пост Президента України, їх довірених осіб щодо черговості друкування передвиборних програм кандидатів на пост Президента України, які зареєстровані Центральною виборчою комісією, в газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр» за рахунок і в межах коштів Державного бюджету України, що виділяються на підготовку і проведення виборів Президента України 31 жовтня 2004 року.

2. У разі відсутності при проведенні жеребкування одного з кандидатів на пост Президента України, його представників, що мають право брати участь у жеребкуванні, в інтересах такого кандидата на пост Президента України в жеребкуванні бере участь працівник Секретаріату Центральної виборчої комісії.

3. Копію цієї постанови видати кандидатам на пост Президента України або їх уповноваженим представникам у Центральній виборчій комісії чи довіреним особам в єдиному загальнодержавному виборчому окрузі, надіслати Національній телекомпанії України, Національній радіокомпанії України, редакціям газет «Голос України» та «Урядовий кур'єр», Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення, Державному комітету телебачення і радіомовлення України.

Заступник голови Центральної виборчої комісії Я. ДАВИДОВИЧ.

м. Київ, 9 серпня 2004 року.
№ 339.

Суха голодовка і сухі дрівцята в політичне багаття

Справу про замах керівника Чернігівської облорганізації НРУ Віктора Лабазова на приміщення виборчого штабу кандидата у президенти В. Януковича сфальсифіковано і порушено з політичним підтекстом. Таку думку висловив на прес-конференції в Києві лідер Народного руху України народний депутат Борис Тарасюк. Він також повідомив, що заарештований В. Лабазов на знак протесту проти порушення кримінальної справи і видачі судом санкції на його арешт продовжує голодовку.

Тим часом, за повідомленням «Інтерфакс-Україна», адвокат В. Лабазова Віктор Василюк заявив про внесений ним до Апеляційного суду Чернігівської області протест на рішення міжрайонного суду Прилук, який і дав можливість «закрити» лідера чернігівських рухівців і водночас довірену особу кандидата у президенти В. Ющенка.

Центральна виборча комісія повідомляє про відкриття накопичувального рахунку виборчого фонду кандидата на пост Президента України Нечипорука Володимира Павловича.

Реквізити накопичувального рахунку виборчого фонду кандидата на пост Президента України Нечипорука Володимира Павловича:

Отримувач: виборчий фонд кандидата на пост Президента України Нечипорука Володимира Павловича.

Код отримувача: 1791515994.

Банк отримувача: Київська центральна філія АППБ «Аваль» у м. Києві.

Код банку отримувача: 300335.

Рахунок отримувача: № 264353.

У НОМЕР

Тягнибока таки хочуть притягнути

Генеральна прокуратура не виключає можливості подання до парламенту з метою отримати згоду на притягнення до кримінальної відповідальності народного депутата України Олега Тягнибока. Нагадаємо, івано-франківські правоохоронці порушили проти парламентаря кримінальну справу за ознаками приниження національної гідності (ст. 161, ч.1 Кримінального кодексу України «Порушення рівноправності громадян залежно від їх расової і національної належності»).

Зрозуміло, як зауважив на брифінгу начальник прес-служби Генпрокуратури Сергій Руденко, до такого кроку його відомство вдасться в разі, коли у справі буде зібрано достатньо доказів і слідчий з Івано-Франківська визнає за доцільне таке звернення.

Анатолій БЕНЬ.

P. S. Редакція отримала заяву ради Національних товариств України зі словами гнівного засудження виступу О. Тягнибока.

Напад на директора ЛуАЗу

Як повідомляв «ГУ», в ніч на суботу в Луцьку вчинено напад на генерального директора ВАТ «Луцький автомобільний завод» Володимира Гунчика. Повернувшись о першій годині ночі з відрядження з Києва, він залишив машину на стоянці й пішов до будинку на вулиці Гулака-Артемовського, в якому живе. Біля вхідних дверей на директора напали четверо невідомих, котрі жорстоко побили його, а потім забрали документи, гроші та мобільний телефон. Нині з переломами ребер, струсом мозку і численними гематомами Володимир Гунчик перебуває в реанімаційному відділенні одної з лікарень обласного центру.

У заяві трудового колективу до Президента України, Прем'єр-міністра, Генерального прокурора, Міністра внутрішніх справ, голови Волинської облдержадміністрації, розповсюдженій прес-центром ЛуАЗу, висловлено обурення з приводу скоєного.

«Вважаємо даний інцидент спланованою провокацією, яка спрямована на залякування працівників ЛуАЗу, — йдеться в заяві. — Більше того, з огляду на ситуацію, що склалась навколо нашого заводу протягом останнього року, — ми не віримо у випадковість розбійного нападу на нашого керівника.

Нагадаємо, що тиск на ЛуАЗ розпочався у вересні минулого року, коли було скасовано інвестиційну програму заводу. Водночас з цим підприємство захлеснув вал перевірок податкових адміністрацій різних рівнів, що в якийсь момент фактично паралізувало роботу нашого заводу. Проте ми змогли вистояти й у підсумку переломити ситуацію.

...Але люди, що намагалися поставити наш завод на коліна, не змогли змиритися зі своєю поразкою. Вичерпавши набір адміністративних методів боротьби з трудовим колективом ЛуАЗу, вони вирішили піти на прямий злочин стосовно генерального директора...»

Подібний погляд на подію на прес-конференції, яка відбулася 9 серпня на ЛуАЗі, висловив і голова спостережної ради ВАТ «Луцький автомобільний завод» Олег Свинарчук.

— Я особисто не сумніваюся, що це злочин на замовлення. На нього дали команду зверху, — заявив він.

Керівництво ЛуАЗу прийняло рішення про виділення 50 тисяч гривень для заохочення людей, котрі нададуть нам будь-яку інформацію, що допоможе розкрити цей злочин.

Начальник обласного управління внутрішніх справ полковник Олександр Кміта вважає напад на генерального директора ЛуАЗу звичайним пограбуванням.

Микола ЯКИМЕНКО.

ВРОЖАЙ-2004

Підмокли прогнози

(Початок на 1-й стор.).

Нині незібраними залишається приблизно третина полів. Головне завдання — зберегти вже зібране зерно. Зерносховища мають тільки великі сільгоспвиробники, господарства менші таку розкіш собі дозволити не можуть, тому сподіваються лише на поліпшення погодних умов. Зерно вологе — на току зберігати не можна, почне «горіти». Треба сушити. Викликає побоювання і погіршення якості зерна, причина та сама — зливи і місцями град.

Попри те, що збираємо здебільшого не продовольче зерно, а фураж, ціни поповзли вгору саме на останній. На елеваторах за останній тиждень ціни на фуражний ячмінь підвищилися на 20—30 грн. за тонну, на непродовольчу пшеницю — на 15—25 гривень. Трейдери активізували закупівлі, оскільки саме кормове зерно має попит на зовнішньому ринку. У серпні вони мають намір відправити на експорт кілька великих суден з фуражем. Утім, аналітики вважають, що тенденція підвищення цін буде нетривала, а другій половині серпня вони знову підуть униз.

Валерій ДРУЖЕНКО.

Правоохоронці навіть не пішаки?

Кілька десятків осіб пікетували в понеділок Міністерство внутрішніх справ з вимогою звільнити начальника УМВС України в Сумській області Миколу Плеханова.

Фото Віктора ПОБЄДИНСЬКОГО (УНІАН).

СТЕЖИМО ЗА ПОДІЄЮ

Перед цим відбулася прес-конференція, на якій народний депутат Павло Качур закликав сумських студентів бути готовими до провокацій з боку влади.

А його колега Юрій Луценко заявив, що готовий скласти з себе повноваження народного депутата, якщо йому нададуть матеріали оперативної зйомки, на яких правоохоронці під час відомих подій пред'являють студентам посвідчення.

Народний депутат Микола Томенко сказав, що «треба дати сумським студентам можливість сказати те, що вони хочуть сказати».

У свою чергу, активістка громадянської кампанії «Пора!» Мирослава Смірнова розповіла, що, коли перебувала в полі затримано, почула зізнання одного зі стражів порядку: «Ми, правоохоронці, в цій грі навіть не пішаки — ми дошка, по якій ходять».

На знімку: активісти громадянської кампанії «Пора!» Мирослава Смірнова та Семен Салатенко під час прес-конференції у столиці.

P.S.** **Коли верстався номер, нам вдалося зв'язатися телефоном з Володимиром Чепиком, котрий повідомив, що студенти відновлюють сили біля села Харківці неподалік Пирятина. Зв'язок обірвався на припущенні Володимира, що, мовляв, до них наближаються судові виконавці.

ОФІЦІЙНО

Про порядок застосування частини третьої статті 58 Закону України «Про вибори Президента України»

Враховуючи численні звернення керівників засобів масової інформації, окремих суб'єктів виборчого процесу щодо необхідності визначення порядку застосування частини третьої статті 58 Закону України «Про вибори Президента України», зокрема в частині висвітлення діяльності Прем'єр-міністра України, комітет звертає увагу на таке.

Відповідно до частини третьої статті 58 Закону України «Про вибори Президента України», до передвиборної агітації не належать офіційні повідомлення в період виборчого процесу (без коментарів, які можуть мати агітаційний характер, а також відео-, аудіозаписів, кінозйомок, фотоілюстрацій) про дії кандидатів на пост Президента України, пов'язані з виконанням ними посадових (службових) повноважень, передбачених Конституцією України або законами України.

Таким чином, будь-які інші форми висвітлення діяльності кандидатів на пост Президента України, пов'язаної з виконанням ними посадових (службових) повноважень, передбачених Конституцією України або законами України, слід вважати передвиборною агітацією.

Крім того, комітет звертає увагу на ту обставину, що Закон України «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації» регулює порядок висвітлення діяльності кандидатів на пост Президента України, пов'язаної з виконанням ними посадових (службових) повноважень, передбачених Конституцією України або законами України, лише в частині, що не суперечить положенням Закону України «Про вибори Президента України».

Зокрема, у ході висвітлення діяльності Прем'єр-міністра України засоби масової інформації повинні враховувати обставину, що В. Янукович є кандидатом на пост Президента України. Подаючи інформацію про його роботу та про роботу Кабінету Міністрів України, ЗМІ повинні утримуватися від коментарів, що можуть мати агітаційний характер. Відповідні інформаційні матеріали не можуть супроводжуватися відео-, аудіозаписами, кінозйомками та фотоілюстраціями.

Висвітлюючи діяльність Прем'єр-міністра України як кандидата на пост Президента України, засоби масової інформації зобов'язані дотримуватися вимог Закону України «Про вибори Президента України» про порядок здійснення передвиборної агітації, зокрема, забезпечувати рівність доступу кандидатів до ЗМІ та об'єктивність інформації, що надається.

Микола ТОМЕНКО, голова Комітету з питань свободи слова та інформації.

Під виглядом благодійності

СИТУАЦІЯ

Розпочав свій літопис Сумський національний університет, навколо якого вирують шекспірівські пристрасті, зі скандалу.

Сенсаційний матеріал «Прибуткова благодійність», надрукований в сумському тижневику «Панорама», з єхидством зауважує:

«Майбутніх студентів Сумського національного університету привчають до благодійності». Мовляв, «після вступних іспитів на бюджетні місця пропонують зробити внесок у якийсь Сумський обласний благодійний фонд «розвитку освіти, науки та духовності». «Абітурієнти СумДУ (у недавньому політехнічного університету. — **Авт.**) платять 2—3 тисячі гривень, СДПУ (також «демонтованого» президентським указом педуніверситету. — **Авт.**) — «усього» 800 гривень...»

Далі «Панорама» наводить зізнання першокурсниці новоспеченого СНУ, якій довелося викласти за «безплатне» навчання 3 тисячі(!) гривень: «Гроші ми віддавали через комерційний банк...

...Можливо, це незаконно, проте залишатися за бортом університету також не хочеться...»

Ура доморощеним сумським «новаторам»! Сьогодні вища освіта для переважної більшості української молоді, особливо з незаможних родин, либонь, єдина надія вибитися з злиднів у люди. Саме на цю больову точку з усіх сил і тиснуть університетські «психоаналітики».

(Закінчення на 5-й стор.).

ЗАХОПЛЕННЯ

Яхти в гості в Балаклаву

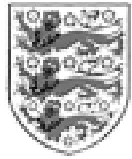
38 яхт під прапорами 13 держав світу в понеділок зайшли до Балаклавської бухти: яхтова гавань «Золотий символ» знову приймає міжнародне Чорноморське яхтове ралі (турецькою «КАЙРА») під керівництвом командора Теомана Арсана — організатора найбільших серед таких змагань у Середземноморському басейні. «КАЙРА-2004» вперше обійде Чорне море проти годинникової стрілки. Заплановано відвідування 33 портів.

Перший круїз яхтсменів-аматорів різних країн Україна приймала в 1998 році. З легкої руки англійських яхтсменів-мандрівників Дорін і Арчі Аннан було видано путівник по 50 яхтових гаванях України «Cruise Ukraine». Трохи пізніше в маршрут ралі включилися учасники з Росії, Грузії, Румунії, Болгарії. «КАЙРА-2004» об'єднала на Чорному морі і дуже далеко зарубіжжя: нині в Балаклавську бухту прибули яхтсмени Швеції і Швейцарії, Німеччини і Голландії, Англії і Франції, а також Туреччини, Канади і США.

Учора учасники ралі зробили перехід з Балаклавської бухти у центр Севастополя: до пасажирського причалу № 157 в Артилерійській бухті. Завтра «КАЙРУ-2004» зустрічатиме Євпаторія.

Світлана КАЛИНОВСЬКА.

СПОРТ

На матч у Ньюкаслі

На підготовку до товариського матчу зі збірною Англії, який відбудеться 18 серпня в Ньюкаслі, тренер збірної України Олег Блохін запросив 20 футболістів.

Воротарі — Віталій Рева, Олександр Шовковський (обидва — «Динамо», Київ).

Оборонці — Володимир Єзерський, Олександр Радченко, Андрій Русол, Сергій Матюхін (усі — «Дніпро», Дніпропетровськ), Андрій Несмачний, Сергій Федоров (обидва — «Динамо», Київ).

Півоборонці — Олег Гусєв, Андрій Гусін (обидва — «Динамо», Київ), Сергій Назаренко, Руслан Ротань, Олег Шелаєв (усі — «Дніпро», Дніпропетровськ), Сергій Закарлюка («Іллічівець», Маріуполь), Анатолій Тимощук («Шахтар», Донецьк), Сергій Кормильцев («Торпедо», Москва, Росія).

Нападники — Андрій Воробей («Шахтар», Донецьк), Сергій Ребров («Вест Гем», Англія), Андрій Шевченко («Мілан», Італія), Андрій Воронін («Байєр», Німеччина).

Це буде остання репетиція збірної України перед стартом у відбірковому циклі чемпіонату світу-2006.

Чисельність учасників протестної акції сумських студентів, які йдуть на Київ, збільшилася до 90 осіб. Л. Кучма скасував указ про об'єднання трьох сумських вузів у національний університет

...І ФЕДЬКОВИЧ НА ЛАВОЧЦІ ПОТОПАВ У КВІТАХ

(Початок на 1-й стор.).

Проте чистий, як вода у гірській Путилці, дощ не зміг зіпсувати настрій учасникам фольклорної тусовки. Тим більше, що відомий місцевий мольфар Михайло Нечай **(на знімку)**, знаменитий тим, що розігнав хмари над Чернівцями під час першого фестивалю «Червона рута», мольфарив і у Путилі. Принаймні, після того, як він пообіцяв вплинути на небеса, хвилин через 10—15 хмари над Путилою таки розійшлися. Біля мольфара найбільше крутилися німці та польські журналісти, виявляється, у Польщі видано художній альбом про гуцулів з портретом Нечая на титульній сторінці. А були на фестивалі гуцули з Америки, Австралії, Західної Європи, Канади, Чилі та Аргентини. Закордонні гості смакували українським пивом, первозданною овечою бринзою, кулешею і милувалися творами самодіяльних художниць, особливо в'язаними ляльковими гуцулами роботи Марії Клим.

Від живого спілкування розкиданих по світах горян, гуцульських коломийок та зонгів, самобутніх напівшаманських танців збірну фестивальну громаду відволікло хіба що урочисте відкриття пам'ятника ювілярові Федьковичу на одному з майданів Путили. Місця на бронзовій лавочці поряд з відлитим у металі метром навіть приміряли під себе маститі офіційні буковинські літератори, відомі графомани і талановиті автори. Та найбільше пасували до зодягнутого у кептар письменника дітлахи у свіжовипраних гуцульських строях. Проте справжньою родзинкою для закордонців став ритуальний сплав гуцульської дараби стрімкою Путилкою. Це вже давно історія. Тепер буковий ліс контрольовано і неконтрольовано вивозять авто- і залізничними поїздами, і гуцули з того ніц не користають. Але це вже тема іншої оповідки. А побачити зімпровізоване минуле своїх батьків і дідів, які колись мужньо сплавляли буки і смереки крутими порогами гірських рік, було цікаво всім. У багатьох в очах стояли сльози.

Завершив триденні гуцульські вакації великий гала-концерт, на якому вже продемонстрували своє мистецтво професійні та аматорські колективи з Буковини, Івано-Франківської, Закарпатської та Львівської областей. До честі путильських зверхників, офіційну частину вони зорганізували солідно, всі офіційні презентаційні коридори пахли свіжою фарбою, артисти і гості були нагодовані і напоєні, бронзовий Федькович потопав у квітах.

Це природна гуцульська гостинність. Із задумливими, випраними зливами горами, глибоким верховинським повітрям, ароматом запрілого у іграшкових копичках сіна, баранячого шашлику по-карськи і кінського поту...

Сергій СУЛИМА.

МИТНИЙ БАР'ЄР

Сигарети в палетах

Працівники митного поста «Ужгород» Карпатської регіональної митниці затримали новенький «Мерседес-220 ЦДІ», за кермом якого був громадянин Чехії. Документи на право користування цим авто, які він подав митникам, виявилися фальшивкою. Законний власник «Мерседеса» дозволу на виїзд за межі Чехії водієві не давав.

Під час митного огляду камйона з чеськими номерами, який віз з однієї з київських фірм палети, тобто дерев'яні піддони, каже начальник митного поста Олексій Голод, у потаємних схованках виявлено 550 блоків сигарет на суму понад 80 тисяч гривень. Вилучено і куриво, й автомобіль — як засіб для перевезення контрабанди.

На в'їзді в Україну затримано громадянина Німеччини. У нього виявлено 27 грамів героїну та шприци.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Вилучені сигарети, що були сховані в дерев'яних піддонах

КОНКУРСИ

Пальчики оближеш

Саме так оцінювали глядачі роботи, представлені на конкурс претендентами на звання кращого кухаря року. Окремі шедеври кулінарного мистецтва створили просто на очах у публіки. Над іншими майстри чаклували у своїх домашніх печах.

Журі, котре в цій справі, як кажуть, зуби з'їло, до конкурсних робіт висувало кілька вимог. Насамперед страву треба було приготувати професійно, раціонально використовуючи продукти, дотримуючись усіх технологій. Про смак і аромат — окрема розмова. Що витонченіше, пікантніше, екзотичніше — то більше шансів на перемогу. Але потрібно було ще й вразити новизною. Традиційними борщем і пампушками, такими милими українській душі, не обійшлося.

Кухарі з кращих ресторанів, барів та кафе міста підігрівали на вогні не тільки свою їжу, а й пристрасті. Домашнє завдання, а це бенкетна страва та три холодні закуски, до певної міри представляло фірмове обличчя закладу. А от салати та композиції з готових продуктів створювали під час конкурсу.

Переможцями апетитного конкурсу визнано кухарів п'ятого розряду Сергія Примаковського та Олексія Випірайленка. Ця команда зуміла довести, що у їхньому кафе страви найсмачніші в місті. А також те, що кухня — це все-таки місце для справжніх чоловіків.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

Цегла «от кутюр»

Харківський завод компанії «Слобожанська будівельна кераміка» відзначив рік із дня заснування. Цеглельне виробництво в Харкові завжди вважалося неприбутковим. Гарної глини в місцевих кар'єрах нема, цеглу робили з привізної сировини. Однак на цьому заводі сьогодні вже велика частина компонентів для виробництва світової якості цегли саме з місцевих кар'єрів, у майбутньому «Слобожанська будівельна кераміка» збирається повністю перейти на місцеву сировину.

За словами керівництва заводу, якість цегли після такого переходу не постраждає, а ціна її (а отже, і нового житла) може знизитись.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Виведення флоту з Севастополя не планується

Після серії повідомлень про те, що український флот фактично залишить Севастополь і передислокується в Донузлав, головнокомандувач Військово-Морських Сил України Ігор Князь заявив, що в серпні з'єднання українських кораблів у Донузлав не виводитиметься.

Фото Володимира ВЕВДЮКА (Укрінформ).

«Остаточного рішення не прийнято. Але питання розглядається таким чином, щоб упорядкувати базування кораблів», — зазначив головнокомандувач.

Крім того, він наголосив, що «ВМС України перебувають у Севастополі, на своїй території, на території України, а Чорноморський флот РФ перебуває на принципі оренди, на підставі базової угоди про поділ ЧФ колишнього Радянського Союзу». Головнокомандувач також сказав, що «найближчим часом говорити про якесь переведення штабу і командування флоту до Києва передчасно», — **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

***

Українські моряки візьмуть участь в урочистих заходах, присвячених 125-й річниці Військово-Морських Сил Болгарії. З цією метою із Севастополя до Варни вирушив великий десантний корабель «Костянтин Ольшанський» **(на знімку).** Це перший офіційний візит українського бойового корабля до Болгарії.

ЮВІЛЕЇ

Гільдія, яку знають через «Окна»

Свій перший ювілей — 5 років від дня заснування — відзначає гільдія власних кореспондентів, які репрезентують центральні ЗМІ в Одеській області. Об'єднавшись на професійній основі, кожен із журналістів у своїй творчій роботі дотримується вимог та спрямованості того видання, яке він в регіоні представляє. Та водночас члени гільдії чимало проблем розв'язують спільно: домагаються доступу до необхідної інформації, влаштовують у своєму офісі зустрічі з цікавими людьми й офіційними особами, виступають на захист колег, на яких, бува, «наїжджають» аж надто заповзятливі чиновники чи й кримінальні авторитети, мають змогу, нарешті, істотно розширити аудиторію читачів власних газетних матеріалів.

Останнє — завдяки заснованій гільдією газеті «Окна», яка заповнює свої сторінки передусім найцікавішими й найзлободеннішими публікаціями одеських власкорів у центральних ЗМІ. «Окна» тепер є чи не найпопулярнішою газетою в Одесі, її швидко розкуповують, незважаючи на доволі солідний тираж і на те, що вона не вміщує програм телепередач, до останнього примірника.

Саме в ці ювілейні дні гільдія власкорів започаткувала свою іменну стипендію, що вручається майбутнім журналістам, — кращим студентам Одеського національного університету імені І. Мечникова. Досвідчені «акули пера» вирішили брати участь у підготовці гідної журналістської зміни.

Георгій ВОРОТНЮК.

ФОТОФАКТ

Фото Олександра СЕРОГО (Укрінформ).

Міжнародну книжкову виставку-ярмарок «Зелена хвиля» відкрито в одеському Палаці спорту. Захід приурочено до 60-річчя звільнення Одеси і Одеської області від фашистських загарбників і до 210-річчя з дня утворення міста. На виставці представлено 150 видавництв і книготорговельних підприємств з Одеси, Києва, Львова, Харкова, Москви, Санкт-Петербурга.

НАМІРИ

Адміральському соборові — бути!

У Миколаєві мають намір побудувати собор на честь адмірала Федора Ушакова. В одному з мальовничих куточків міста, на Бугському бульварі, для цього вже зарезервовано 600 квадратних метрів землі. Якщо задум здійсниться, то міська влада Санкт-Петербурга обіцяє передати Миколаєву прах адмірала Ушакова.

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

ТРАГЕДІЇ

Переїхав коток

Під час проведення дорожніх робіт десятитонний коток двічі переїхав 23-річного робітника ЗАТ «Рівнеавтошляхбуд» Сергія Лебедюка. За словами фахівців Держнаглядохоронпраці, такої ДТП ще не було не тільки на Рівненщині, а й в Україні. Машиніст котка стверджує, що не бачив Сергія перед початком роботи. Фактично від постраждалого нічого не залишилося на асфальті, якщо не брати до уваги сплюснутого одягу і взуття. Створено спеціальну комісію з розслідування нещасного випадку. Обставини трагедії з'ясовують і слідчі прокуратури, які мають намір порушити кримінальну справу. За попередніми висновками, трагедія не пов'язана з «розборками» між робітниками або з пияцтвом на виробництві. Ймовірно, машиніст котка правді не побачив робітника, **повідомляє УНІАН.**

ФОТОФАКТ

Мотогонщик Юрій Михальчик установив 7 серпня 2004 р. у Києві рекорд, внесений до «Книги рекордів України», проїхавши на передньому колесі свого мотоцикла 71 м.

Щоб стільки утриматися лише на передньому колесі, він майже два роки тренувався.

Фото Олександра СИНИЦІ (УНІАН).

СУСПІЛЬСТВО

Степан ГАВРИШ: «Моя посада — постійний танець на лезі ножа»

ХТО Є ХТО

Ім'я Степана ГАВРИША не потребує особливого представлення. Активний публічний політик: у минулому скликанні парламенту — заступник Голови Верховної Ради України, у нинішньому — народний депутат по 177-му виборчому округу від Харківщини, координатор парламентської більшості. Уродженець Західної України, який здобув юридичну освіту в Харкові та зробив стрімку політичну кар'єру в Києві.

— Як ви розумієте сенс посади координатора більшості? Сьогодні в парламенті вас нерідко звинувачують у перетягуванні на себе багатьох політичних ініціатив, тиску на депутатів, зокрема під час голосування за політреформу.

— Місце координатора парламентської більшості справді стало одним із найгарячіших у сесійній залі. Критика, яка лунає на адресу координатора, свідчить насамперед про те, що він працює. Особисто мені ця посада, крім гострих і конфліктних моментів життя, не принесла більше нічого. Але я підняв її своєю діяльністю на такий рівень, що тепер координатором хочуть бути всі.

Усвідомлюючи настрої в сесійній залі, я відмовився від політичних ініціатив. З ними в парламенті мають виходити ті, кому й належить відповідно до Регламенту та Конституції. Координатор — не месія, не лідер. Координатор тільки виконує функцію забезпечення політики української національної команди, яку очолює Президент. Я лише взяв справу з рук Президента і прем'єра.

У координатора немає інструменту для тиску на депутатів. Моя посада — постійний танець на лезі ножа. Чудово розумію, що будь-яке моє слово аналізується не лише керівниками фракцій, а й усіма депутатами. Тому дозволяти собі будь-які форми тиску — політичне самогубство. Інша річ — моя політична позиція. Вона буває іноді жорсткою. Але це моя точка зору, яку ніколи нікому не нав'язував і не нав'язую. Іноді навіть жалкую, що не вмію натиснути в деяких випадках, змусити, переконати, а завжди намагаюся знайти компроміс. Іноді навіть підпишу цей компроміс на досить серйозній відстані від самого себе. А звинувачували мене в тиску, мабуть, ті, кому потрібен був привід, щоб прийняти рішення, за яке потім не доведеться відповідати.

— Що вважаєте своїм основним особистим досягненням і невдачею на посаді координатора парламентської більшості?

— Політреформу. Невдачею — тому що у квітні вона не набрала достатньо голосів, а позитивом — що попередньо схвалено і направлено на висновок до КС проект конституційних змін 4180. Головним досягненням вважаю те, що ми зберегли більшість попри всі обставини і політичні переляки.

— Кажуть, що політреформа — основна місія координатора більшості і що саме від неї залежить ваше політичне майбутнє.

— Ніхто й не сподівався, що політична реформа може бути проведена з першого штурму. Ми чудово розуміли, що спротив буде грандіозний. Розраховували й на те, що цей спротив буде і в лавах самої парламентської більшості. Саме тому й не було проголосовано законопроект 4105 як один із етапів політреформи. Політична реформа не вмерла, вона живе сьогодні у свідомості набагато більшої кількості депутатів, ніж учора. І я розраховую, що у вересні зміни до Конституції буде остаточно схвалено. Політреформа належить не координаторові, а всій сучасній українській історії. Сама філософія парламентської більшості, яка виникла внаслідок об'єктивного історичного процесу розвитку парламенту, свідчить, що процес реформ в Україні не зупинити. Політреформа є реакцією на виклики, які супроводжували Україну в тринадцятирічному конфлікті між владою, народом і всередині гілок влади. Тому я щасливий з того, що мені приписують і провал, і перемогу політичної реформи. Для мене політреформа справді є основою моєї політичної місії.

— Які у вас нині стосунки з Головою Верховної Ради України Володимиром Литвином? Чи є між вами конфлікт, про який говорять?

— У мене немає жодного конфлікту з Головою Верховної Ради, і я багато разів, зустрічаючись із ним, декларував бажання до співпраці. Хоча є багато людей, які, знаючи чутливість характеру і слабкості у стосунках, час від часу вкладають у свідомість те, що не відповідає дійсності. Я прозора, публічна і відкрита людина, і настільки гнучкий та еластичний, що домовитися зі мною немає жодної проблеми нікому: ні простому депутатові, ні Голові Верховної Ради. У політиці немає дружби, є вічні інтереси. Сьогодні в нас із Володимиром Литвином немає дружби, але її ніколи й не було. Ми різні, з різних політичних майданчиків прийшли в цей парламент. Але я з повагою ставлюся до Голови Верховної Ради України, тішуся з того, що він максимально ефективно впливає на життя парламенту. На сьогодні він є ключовою фігурою у Верховній Раді, й жодні намагання координатора парламентської більшості чи самої більшості щось змінити не реальні.

— А ви колись змогли б перейти в опозицію до влади?

— Моя природа полягає в тому, що я ніколи не буду в опозиції до держави, до влади. Краще піду з влади, бо не зможу руйнувати те, що багато століть очікувалося всім українським народом. Мої батьки, діди і пращури наділили мене сильною внутрішньою генетикою національної віддданості та патріотизму. Я не стану опонентом тих, хто зараз при владі, а, розуміючи їх помилки і переваги, завжди готовий бути партнером, щоб переваг було більше.

— Що б ви робили, якби пішли з влади, з політики?

— Я професор, маю вчену ступінь, і із задоволенням читатиму студентам лекції з конституційного права. А ще міг би вести власну телевізійну передачу. Сподіваюся також створити власний політичний проект, об'єднавши зусилля з моїми нинішніми партнерами та друзями.

— Про свій намір створити власну партію ви заявляли ще понад рік тому...

— Такі наміри не змінилися.

Бесідувала Юліана ШЕВЧУК.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ІСТОРІЯ

Спроб знищити

«нациста номер один», на думку німецьких істориків, упродовж політичного життя Адольфа Гітлера було близько 300. Утім достовірних джерел про це набагато менше. Одне з останніх досліджень — книга історика Вілля Бертольда «Сорок два замахи на Гітлера», в якій він подає хронологію, щоправда, 50-ти спроб замахів на диктатора.

Вілль Бертольд доходить висновку: хоч як ретельно вони готувалися, але щоразу смерть від Гітлера ніби відводила чиясь невидима рука. Навіть коли він, здавалося, був приречений. Бертольд пише, що диктатор хоч і був людиною, котра охоронялася найбільше в світі, однак його рятівником весь час був випадок. Мало не в останню мить до рокової хвилини ставалося щось таке, що врахувати чи передбачити було неможливо і що зводило нанівець навіть бездоганно продумані операції та плани.

Убити Гітлера намагалися комуністи вже 1933 року, коли він став рейхсканцлером. Уникнути смерті допоміг випадок: один із змовників розповів про це своїй знайомій, а та виявила пильність, «настукавши» на приятеля в поліцію. Пізніше вибух, влаштований у мюнхенській пивниці «Бюргербройкеллер», де відзначали чергову річницю «пивного путчу» 8 листопада 1939 року, був такий потужний, що від кількох сотень учасників мало що залишилося. Але Гітлер, котрий зазвичай виголошував довгі промови, цього разу закінчив її на 13 хвилин раніше й залишив зібрання.

Гітлера намагалися застрелити, але якісь непередбачувані дрібниці заважали це зробити. Приміром, швейцарський студент Моріс Баво хотів убити його під час одного з мітингів, але завадив щільний ліс рук есесівців, здійнятих у нацистському вітанні. Іншого разу ретельно спланована операція зірвалася тому, що випадково затримали кур'єра, котрий мав доставити вибухівку.

Знищити Гітлера намагалися не лише цивільні люди, а й кадрові вояки. Особливо активізувалися вони під час другої світової війни. Елітне офіцерство — фельдмаршали, маршали, генерали, полковники, вражені втратами на східному фронті, обурені масовим знищенням есесівцями мирного населення, згуртувалося в антигітлерівську коаліцію, котру очолив начальник оперативного управління штабу «Центр» полковник Геннінг фон Тресков. Вже наприкінці 1941-го він був безкомпромісним супротивником Гітлера. Вже тоді фон Геннінг сказав про нього в колі однодумців: «Світ потрібно звільнити від найбільшого злочинця усіх часів. Його слід прикінчити, як божевільного пса, що загрожує людству».

Кілька офіцерів так ненавиділи Гітлера, що готові були пожертвувати власним життям. Але диктатор щоразу уникав смерті: він або переносив час початку наради, на якій його мали знищити, або спізнювався на кілька хвилин. Приміром, після окупації Франції у Парижі за участю Гітлера передбачався парад перемоги, під час якого його мали вбити, розстрілявши з пістолетів. Але фюрер, проїхавши на броньованому «мерседесі» вранішніми порожніми вулицями підкореної столиці, повернувся до Берліна, навіть не згадавши про парад.

Випадок беріг Гітлера краще, ніж усі його охоронці: одного разу чомусь не вибухнув заряд, хоч вибуховий пристрій спрацював. В останню хвилину відмовилися від проведення операції в 1943 році й радянські чекісти, хоч її було ідеально підготовлено. Як писав у спогадах колишній начальник зовнішньої розвідки та спецоперацій НКВС-МВС СРСР Павло Судоплатов, Сталін злякався, що коли Гітлера знищать, то Німеччина укладе сепаратний мир із Заходом...

Передостанньою спробою знищити Гітлера був замах на нього, здійснений 36-річним полковником Клаусом Шенком Графом фон Штауфенбергом 20 липня 1944 року. Ця спроба була чи не найдраматичніша: Штауфенберг приніс вибухівку в ставку фюрера в Східній Прусії «Вольфсшанце» — «Вовче лігво». Але Гітлеру й цього разу пощастило: він відбувся легким пораненням.

Переконаний, що Гітлер загинув, Штауффенберг розпочав операцію «Валькірія», в котрій були задіяні сотні офіцерів — від фельдмаршалів до лейтенантів. Драма, про котру в Німеччині досі згадують, стенаючи від жаху. П'ятьох офіцерів було розстріляно на подвір'ї військового міністерства в Берліні того самого дня пізно ввечері. Граф Штауффенберг за мить до пострілу вигукнув: «Хай живе свята Німеччина!» Ще сотню офіцерів стратили пізніше.

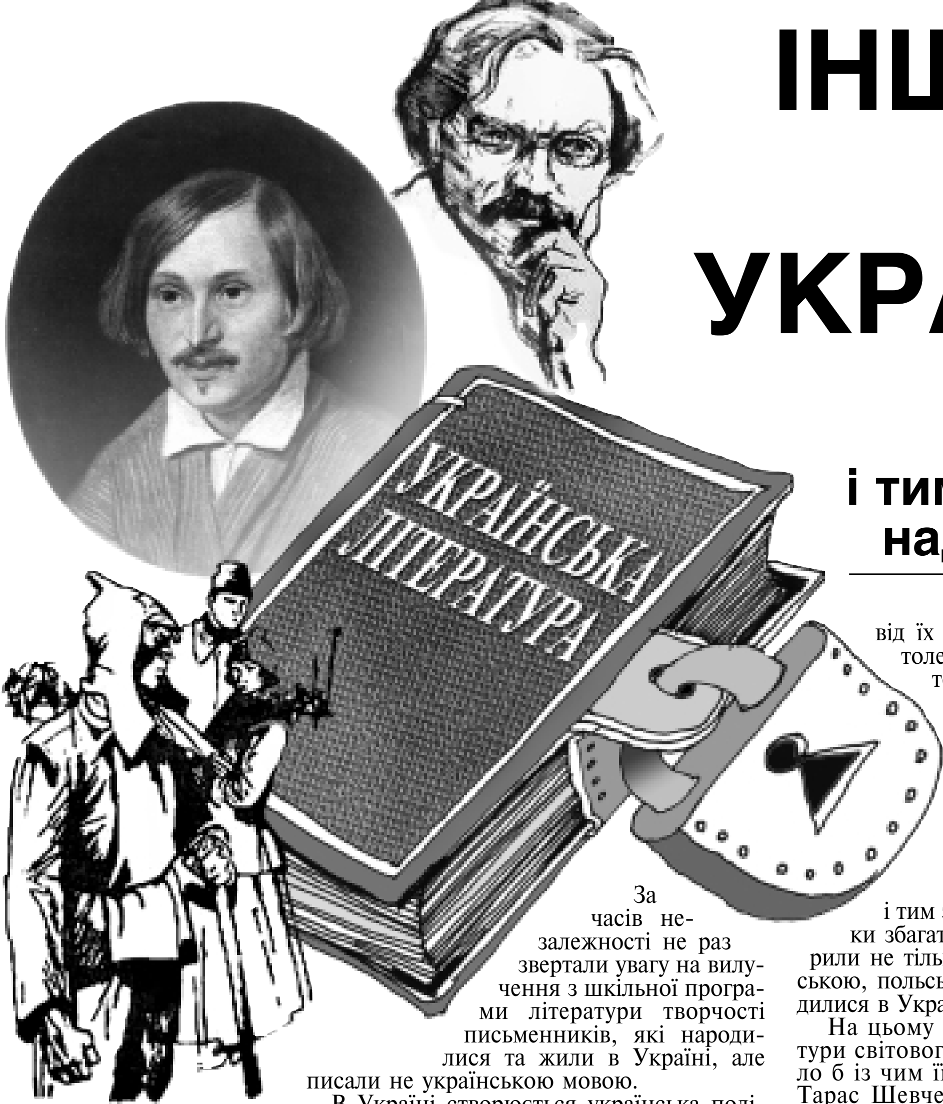
З того дня минуло 60 років. Іменами графа Штауффенберга та його соратників названо 300 вулиць, про нього написано десятки праць і досліджень, знято кінофільми, але в Німеччині досі не лише чимало дослідників, а й пересічних громадян не можуть дійти спільної думки стосовно того, були змовники проти Гітлера патріотами батьківщини чи її зрадниками та про їхнє місце в історії.

Валентина ПИСАНСЬКА.
Франкфурт-на-Майні.

ІНШОМОВНА, АЛЕ Ж УКРАЇНСЬКА...

Звужуємо літературу, надмірно політизуючи і тим збіднюючи це велике надбання нашої культури

ПРОБЛЕМА

За часів незалежності не раз звертали увагу на вилучення з шкільної програми літератури творчості письменників, які народилися та жили в Україні, але писали не українською мовою.

В Україні створюється українська політична нація, яка складається з усіх етносів (національних меншин), котрі живуть на її терені, — тобто всі ми є українцями різного походження.

Українськими стали вчені Кондратюк, Пулюй, Сікорський, співак Мишуга, піаніст Горовець, чемпіон світу Іван Піддубний, танцюрист Ліфар, матрос Кошка та багато інших видатних осіб, що народились в Україні, але діяльність яких проходила за її межами.

Дивно, але, на жаль, таке явище не торкнулося письменників, котрі народилися на нашій землі й навіть були українцями. Постає запитання, чому не прикрашають українську літературу діти Полтавщини — Микола Гоголь і Володимир Короленко (чия могила — у Полтаві)? Хіба не українець Костянтин Паустовський, який закінчив київську гімназію? Хіба не жив на Андріївському узвозі Михайло Булгаков, і «Дні Турбиних» не про київські події? Чи не Ісаак Бабель створив «Одесские рассказы» і «Конармию», де описано події в Україні?

В Києві жили, творили та знайшли вічний притулок видатні російські поети Микола Ушаков і Леонід Вишеславський, а в Харкові — Борис Чичибабін; у Львові жили польські письменниці Еліза Ожешко та Марія Конопницька, котра, до речі, там і похована. В полтавському Миргороді жив і похований грузинський поет Давид Гурамішвілі. Чи скривдить літературу України народжений у Дніпропетровську Михайло Свєтлов («Скажи мне, Украина, не в этой ли ржи Тараса Шевченко папаха лежит?») В Переяславі народився і жив в багатьох містах України великий Шолом-Алейхем. Чому ж його творчість вивчають у курсі зарубіжної літератури?

У багатьох своїх творах Шолом-Алейхем писав про Україну і українців (завжди з симпатією). Він вільно володів українською мовою; завдяки його творам багато людей за кордоном взагалі вперше почули про Україну. Навіть у роки минулого державного антисемітизму Шолом-Алейхема шанували і не раз видавали його твори. І лише тому, що він писав не українською, а єврейською мовою, його вилучено з курсу української літератури.

Якщо його творчість віднесено до зарубіжної, тобто до іноземної, літератури, то до якої країни він належить? Держави Ізраїль на той час не було, в Росії він ніколи не жив, у США прожив кілька останніх років і не міг повернутися на батьківщину через початок світової війни, англійською мовою не писав. Якої ж країни він письменник? Чому незалежна Україна відмовляється від свого сина? Кому і якій країні вона його віддає?

Вистава «Тев'є-Тевель» багато років не сходить зі сцен українських театрів, не кажучи вже про Національний академічний драматичний театр ім. Івана Франка, де українець Богдан Ступка краще за всіх грає роль єврея Тев'є.

Як можна вважати зарубіжними, тобто іноземцями, людей, які народилися в Україні, писали про неї та поховані в українській землі? Яку зарубіжну країну вони представляють? Не таємниця, що їх не вважають українськими тільки тому, що вони писали не українською, а іншими мовами. Але ж законами України і сьогодні гарантовано вільне послуговування будь-якими мовами.

Повернення іншомовних письменників в українську літературу буде ознакою ставлення нашої країни до всіх українців, незалежно від їх національного походження, прищепить дітям почуття толерантності та поваги до всіх етносів, які мешкають на терені України.

Великий Тарас Шевченко багато років прожив за межами України — в Росії, закінчив там академію, спілкувався російською мовою. В Петербурзі, а не в Україні, було видано його «Кобзар»; «Щоденник» і прозові твори писав російською, а не українською мовою, був похований у Петербурзі. Але ніхто не вважає його російським письменником. Він завжди був і залишається письменником українським.

Ми звужуємо літературу України, надмірно політизуючи і тим збіднюючи це велике надбання нашої культури. Наскільки збагатиться наша література, якщо учні знатимуть, що її творили не тільки українською мовою, а й мовами російською, єврейською, польською, грузинською тощо. Перелік літераторів, які народилися в Україні та писали про неї в своїх творах, можна подовжити.

На цьому тлі й українська література набула б вигляду літератури світового рівня, більш значущої та суто національної, бо було б із чим її порівнювати. Учні побачили б, що такі велетні, як Тарас Шевченко, Леся Українка, Іван Франко, Михайло Коцюбинський — не просто українські письменники, а письменники світового рівня.

Було б доцільно, аби Міністерство освіти і науки України разом з іншими інстанціями розглянули можливість введення до шкільної програми поряд з українською та зарубіжною літературою предмета «Іншомовна література України», де б вивчалася творчість згаданих вище письменників, перелік яких можна подовжити.

Вірогідно, що під час цього можуть розгорнутись дебати, і певні кола розглядатимуть проблему як приниження української літератури. Але у багатонаціональній країні, якою є Україна, не могла бути лише одномовна література. А що тоді робили представники іншомовних народів? Невже були байдужі до своєї країни, не писали про неї і не відображали в своїх творах? Таке уявлення принижує не тільки гідність народів України, а й саму Україну — країну цивілізовану й демократичну.

Зважаючи на незвичайність та можливу гостроту пропозиції, імовірно, слід було б розгорнути її обговорення і не тільки серед педагогів, а й серед широкої громадськості, в засобах масової інформації, почути опонентів. Хотілося б знати, чим завадять українській літературі іншомовні письменники?

І зовсім «крамольна» думка. На хвилі історичного нігілізму і політизації будь-яких тлумачень, коли наше недавнє минуле малюють однією фарбою (відомо — якою), принижується, перекручується і обсаюється навіть те, що є нашою історією. Піддано цілковитому остракізмові і літературні твори, в яких, хочемо ми цього чи ні, живе частина нашої, саме української, ще раз наголошую — української історії і живуть ще люди, котрі були її дійовими особами і свідками.

Йдеться про романи М. Островського «Як гартувалась сталь» та О. Фадеєва «Молода гвардія».

У цих творах події розгортаються в Україні, герої творів — не вигадані персонажі, а прототипи живих людей, більшість яких, до речі, були українцями. Це не просто художні твори, це частина історії України і її треба знати: так, були такі хлопці й дівчата на нашій землі. Вони були ідеалістами, безкорисливо любили свою Батьківщину — ту Батьківщину, в якій вони жили. Вони були сильні духом і довели це своїм життям. І смертю теж.

Колись, у далекий уже післявоєнний час, тодішня влада гнобила поета Володимира Сосюру за вірш «Любіть Україну». Чому поет любить просто Україну, а не Україну радянську, Україну, яка будує комунізм? Це ж прояви «буржуазного націоналізму»! І вірш вилучили зі шкільної програми. Так було.

А чому сьогодні викинули з української літератури історію Павки Корчагіна та молодогвардійців? Тому, що вони любили Україну, яка будувала соціалізм і комунізм, і боролися з «буржуазним націоналізмом»? На жаль, так є.

Тобто сучасний підхід до літератури такий самий, який був і тоді, за влади, котру лаємо за такий підхід. Правда, дуже логічно? Лаємо інших за те, що нині робимо самі.

Герої Краснодона, герої Шепетівки і Боярки — це наша українська історія, без якої наш народ не є повний.

Ілля ЛЕВІТАС, заслужений працівник культури України, відмінник народної освіти, вчитель-методист.
Колаж Олексія КУСТОВСЬКОГО.

СУСПІЛЬСТВО

ЯК ЖИТИ КОМИШАНАМ у безводних очеретах?

На місцевому базарі стоїть цистерна, де люди купують питну воду. Якщо береш не менш як 50 літрів, привезуть додому, по 9 копійок за літр

ЗА ЛИСТОМ ЧИТАЧА

«Приватний підприємець хоче замучити нас спрагою, а міська та селищна влада не втручається. Допоможіть, ми віримо в дієвість газети!» — написали до редакції наші читачі. А слідом за листом до корпункту приїхав і все те повторив один із авторів, Іван Васильович Фесенко.

— Якщо люди скаржитимуться до газети, то залишаться й без того, що мають. Бо самовільно пробитого на вулиці колодязя закриє санепідемстанція, а узаконити його ніхто не дозволить, та й гроші великі треба для того, за один лише аналіз якості води беруть 1200 гривень, — запевнив по телефону заступник селищного голови Григорій Климов. — Приїжджайте, але до Фесенка йти вже боюся — коли виник конфлікт з бригадою, що проводила мимо його двору газ, чоловік цей облив себе бензином і чиркнув сірником. Мені довелося його рятувати. Він і в голову селищної ради письмовий прилад зі столу пожбурив, коли прийшов до кабінету...

Щоранку в Комишанах, на місцевому базарі стоїть цистерна, де люди купують питну воду. Якщо береш не менш як 50 літрів, привезуть додому, по 9 копійок за літр. Але така можливість з'явилася порівняно недавно, коли за справу взялися приватні підприємці. Селище на мальовничому березі Дніпра з промовистою назвою Комишани, скільки люди пам'ятають, страждає від безводдя. А коли й тече водопровідними трубами рідина, що претендує називатися водою і визнана придатною для споживання для пиття та в їжу, то хіба що вже вмиратимеш від спраги, то нап'єшся її: солона, жорстка, непрозора на вигляд.

Григорій Климов розповідає, що добра вода була в Комишанах — у водонапірній башті, яка належала селищній раді. З неї «пили» дитсадок, школа, навколишні двори. Та згодом визнали ту воду неякісною. Справу благословила санепідемстанція, і водоканал підвів у садок та школу свою, солоно-гірку воду. Башту демонтували й мають нині знести.

— Через те, що люди поливають городи, води в Комишанах не вистачає. Та останніми роками проблем немає, бо всі поставили лічильники і заощаджують, — каже заступник голови. — Лічильники встановлюють, оскільки вважають, що водоканал їх оббирає занадто: у кого немає лічильника, той з квітня по жовтень незалежно від того поливав чи ні, мусить платити з розрахунку 11 гривень за сотку! А що вже восени поливати на тому городі? А гроші — плати.

Неправда, кажуть комишанці, що проблем немає! Води ніколи немає, крани пересихають. Чому так? Адже шість водонапірних башт утримує в Комишанах Херсонський міськводоканал — селище входить в межі обласного центру.

— Бо робилося все безладно, — розповідає пані Олександра, котра мешкає на кутку, що сільчани називають Панським. — Коли люди будувалися, то зверталися до водоканалу з приводу прокладення водопроводу. А там відповідали: ви будуйтеся самі, а ми приїдемо, випишемо вам штраф невеличкий за «самовол» та й узаконимо, візьмемо на облік, видамо абонентські книжки й платитимете за воду. От кожен і ліпив, як міг, з чого було, які в кого труби були під руками. Так і живемо двадцять років, руки нічим помити. Коли вже зовсім незмога, телефонуємо до водоканалу, лаємося. Того самого дня вода з'являється, тиждень іде цілодобово, згодом геть зникає — до наступної лайки... Воду купуємо, спасибі, бізнесмени продають. А раніше їздили в Херсон, до сусідніх сіл з каністрами, брали з колодязів.

...На вулиці Крупської, де живе Іван Васильович Фесенко, якраз напроти його двору — свіжопофарбований пробивний колодязь, помпа по-тутешньому. Чоловік, що саме качає воду, каже: місяць, як збудували. Вода на вигляд іржава, на смак — пробуємо разом з Григорієм Климовим — «металева», труба ми віддає.

— Нічого, — каже чоловік, — з часом прокачається, буде краща. Колодязь спорудили за кошти кооперативу «Факел». Два роки тому його створили добровольці, що хотіли мати в оселях газ. Очолила кооператив Валентина Баклан. Люди вдячні їй: збирала гроші, шукала труби, бригаду. Тямущу «пробивну» жінку обрали квартальним головою. Вона й знайшла можливість за кошти кооперативу пробити помпу.

До Фесенкового двору Валентина Миколаївна підійшла, але теж має образу на Івана Васильовича: коли газ проводили, пенсіонер не хотів, щоб біля його двору зносили дерево, накинувся на голову кооперативу з кулаками — з синцями ходила жінка.

— Була вода добра на вулиці, та Тиквенко, підприємець, збудував там магазин і пропонує купувати воду у пляшках. Йому це вигідно, от і закрив помпу, не дозволяє людям брати воду, — пояснює родина Фесенків.

— Тиквенко взагалі почувається господарем, людей ображає, і все йому сходить з рук, — додає квартальна.

До Володимира Тиквенка йдемо вже чималим гуртом: завбачивши квартальну Валентину Баклан, заступника селищного голови Григорія Климова, свого депутата Олександра Аксьонова, люди починають підходити з дворів.

Хата Тиквенка, попереднього квартального стоїть на перехресті вулиць. Прямо у дворі — магазин в переобладнаному колишньому гаражі. Поруч помпа, в неробочому стані. Сестра й дружина господаря здогадуються, чому прийшли люди.

— Але ж помпу ми робили за власні кошти, — пояснюють жінки. — Справді багато років нею користувалися всі, хто хотів, та коли зламалася, ніхто грошей не захотів на ремонт вкладати. До того ж санепідемстанція, приймаючи магазин, сказала, що не повинен так близько бути з магазином колодязь.

— У листі написано, що помпу робили в складчину. Знаєте таких, хто давав гроші? — звертаюся до присутніх. Мовчать. В тому числі й Фесенко. — Чому ж звинувачуєте Тиквенка, що позбавив людей води?...

Розмову про воду продовжуємо в кабінеті комишанського селищного голови. — Проблема є, але грошей на її вирішення, як і на інші, в бюджеті немає, — підсумовує розмову Олександр Фатєєв. — Помпу, що люди пробили й п'ють воду, може будь-якої миті закрити санепідемстанція. А узаконити не можемо, бо глибина не відповідає стандартам, зону санітарну навколо треба створювати, обслугу наймати... А за що?

Схоже, довго ще Комишанам в оточенні дніпровських очеретів без води «засихати» й на владу нарікати. Люди настільки агресивно налаштовані, що обліковець, котрий лічильники води у дворах перевіряє, боїться селом ходити. Можливо, у Херсонському міськводоканалі, очолюваному досвідченим керівником, депутатом міськради Володимиром Присяжнюком, задумаються над проблемою?..

Алла БРУСИЛОВА.

Херсон — Комишани.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Про Валерія Тимохіна, котрий не встиг врятувати світ

Ішов далекий шістдесят сьомий. Другий курс фізфаку столичного університету струсонула сенсація місцевого масштабу — студент Валерій Тимохін подав заяву на вступ до кандидатів у члени КПРС. Ми ще дихали весняним повітрям хрущовської відлиги і наївно вірили у майбутнє соціалізму з людським обличчям. Тож само собою на комсомольських зборах курсу виникло до Валерія запитання: в чому сутність його прагнення вступити до лав найбільш передового загону суспільства?!

Валерій Тимохін з дружиною

Валерій був правильним студентом: інтелігентний, скромний, зібраний, працьовитий, по-діловому активний у комсомольській метушні, відмінник. Він миттєво зрозумів ставлення однокашників і відповів якось приречено з ледь помітною іронією: мовляв, для того, щоб вчитися й працювати ще краще... «То працюй і вчись!» — гукали найрадикальніші з нас у ейфорії від того, що комсомольський загал, всупереч позиції партбюро, відмовив товаришеві у рекомендації для вступу до лав компартійців. Подію цю я не забув, тому що з кожним роком брежнєвського відкату вільні витівки юності зростали своїм значенням у власних очах.

Та ось спливає XX століття. Позаду розтрощена могутня колись радянська наука, якій віддано чверть віку життя, й вщент зруйнована власна блискуча наукова кар'єра, місяці тривоги, пошуків, вагань...

Згодом новий фах, непроста адаптація і непогамовний біль — туга за звичною науковою роботою. Про те, щоб самотужки встати проти вітру і, попри все, продовжувати свою справу в альтернативних умовах, на жаль, в лещатах набутих в минулому житті стереотипів, не виникали навіть фантазії...

Раптом дзвінок:

— Привіт, Юрію! Це Валерій Тихомін — упізнаєш?

— Як не впізнати, — відповідаю, мало не зірвавшись у нетактовний спогад про оті комсомольські збори.

— Ви зараз працюєте у галузі водопідготовки? — продовжує Валерій з непорушним для достеменного інтелігента зверненням на «Ви». — Ми виборюємо грант за програмою ЕкоЛінкс, що його фінансує уряд США. Тема — дослідження стану системи водозабезпечення міста Білгорода-Дністровського, та розробка комплексу заходів з виведення водного господарства цього міста із кризи. Нам потрібний експерт-фахівець. Візьметеся за цю роботу?

— Він ще питає! — думаю собі...

Отак несподівано, після короткої телефонної розмови, у моє життя знову увійшов Валерій Тимохін. Увійшов, щоб дати урок мужності, розуму, заповзятливості й шляхетності. Компанія «Центурія XXI», створена Валерієм, у нелегкі часи об'єднала невеличкий гурт інтелектуалів, які успішно тяжкою працею здобували замовлення на дослідження та розв'язання енерго-, ресурсозбережних та екологічних проблем. І здійснювала цю актуальну й складну роботу, не нарікаючи на відсутність бюджетного фінансування. До Білгорода-Дністровського був Теплодар — місто будівельників атомної ТЕЦ, кинуте напризволяще після Чорнобиля серед одеського степу разом з півтора тисячами безробітних мешканців. Виконання міжнародного проекту «Центурією XXI» за участю чеської фірми «Енвайрос» у межах програми ЕкоЛінкс було визнано найкращим у Східній Європі. Завдяки всебічному аналізу ситуації та виваженому плану заходів із поетапного відродження повноцінного життя у Теплодарі в людей з'явилася надія на позитивні зміни, а ще — нове чисте джерело — артезіанська свердловина. Команда Тимохіна запалила оптимізмом і прагненням до поступу у розв'язанні нагальних проблем і представників Одеської обласної адміністрації, для яких міжнародна висококфахова експертиза стала надійним підмурком для власних ініціатив і розробок...

▪ ▪ ▪

Він, на відміну від більшості з нас, інфантильно-романтичних юнаків поспішав жити за власним графіком, щоб встигнути виконати свою шляхетну місію на Землі

▪

Білгород-Дністровський — прекрасне древнє місто, оточене водами Дністра, де близькість Чорного моря відчувалася фізично, і водночас місто без води в домівках. Води лиману підсолюються морською водою, що робить неможливим використання цього потужного джерела водопостачання. Розширювати артезіанську систему —проблематично за браком коштів. А водогін «Біляєвка», що живить Одесу, в спекотні літні місяці практично не досягає до Білгорода-Дністровського, зрошуючи спраглу землю Одещини.

В той же час над Дніпровським лиманом, зарибленим особливо цінними видами, нависла екологічна катастрофа через граничну зношеність недобудованих очисних споруд. Молодий, гарний та енергійний керівник водоканалу Олександр Дукач, чудовий фахівець, здається, робить неможливе, утримуючи руїни свого господарства у робочому стані. Його діяльність схожа на ходіння по мінному полю, де злетіти у повітря можна будь-якої миті, де фатального «сюрпризу» слід очікувати щохвилини. Тому саме О. Дукач сприйняв пропозицію взяти участь у проекті ЕкоЛінкс як дарунок долі.

Валерій був лідером усього гурту виконавців: чехів із празьких «Гідропроекту» та «Енвайросу», вітчизняних науковців-експертів і співробітників «Центурії XXI». Якось я затримав робочі матеріали і відчув його залізну керівну руку. Від його незмінно чемних, але відверто твердих і вимогливих слів я забігав, як отой козачок, щоб швидше виправити похибку... Конкурс на грант ми виграли, а потім виграли змагання з самими собою за якість роботи. Врешті серед усіх грантів від «EcoLinks Challenge» — наш знову визнано першим!!!

З огляду на прожитий час, Валерій Тимохін здається людиною вельми прагматичною і самодостатньою. Проте дієвість його має суто творчу основу, що генерує життя, забезпечуючи себе і колег життєстверджувальною роботою. І виходило це у Тимохіна по-життю красиво — самовіддано і скромно, розумно й відповідально, він ніколи не перекладав важкої ноші на інших. А ноша та, як виявилося, ставала дедалі непосильнішою... Хто-зна, чи то через прискорювачі ядерної столиці СРСР Дубни, де Валерій робив кандидатську дисертацію, чи через опіки Чорнобиля?.. Неймовірно, але завжди спокійний, бадьорий і доброзичливий Тимохін долав неблизькі «кінці» між київським офісом і пунктами ділового призначення вже смертельно хворим.

Часом мене переслідує думка, що глухі та сліпі до проблем теплодарів та білгородів-дністровських не тільки представники заклопотаної у власному бізнесі влади, а й ті чільні за фахом і становищем науковці, котрі просто зобов'язані були, разом з своїми висококфаховими колективами, виборювати гранти, які підтримуються коштами від тих, хто простягає до нас у скруті руку допомоги. Люди вдачі Валерія Тимохіна яскраво контрастують з оцим феноменом байдужості й безпорадності. Переконаний, що наше горезвісне сьогодення — результат чергової перемоги зла, котрому протистоїть занадто малочисельне військо праведних лицарів праці, до котрих, поза сумнівом, належав і Валерій Тимохін. І доки воїнство це не сягне критичної маси, на омріяне процвітання і добробут годі й сподіватися...

Тільки тепер мені зрозуміла його іронія у відповіді на отих давніх комсомольських зборах. Він, на відміну від більшості з нас, інфантильно-романтичних юнаків, відчував себе вже дорослою людиною і волів по-дорослому діяти. Поспішав жити за власним графіком, щоб встигнути виконати свою шляхетну місію на Землі. Ми, його побратими, — свідки того, як красиво він це робив, а тільки краса, як відомо, і врятує світ. Валерій Тимохін врятувати його не встиг. Але напевне знав, що він не один...

Юрій БОЛЬШАК.

СИТУАЦІЯ

Під виглядом благодійності

(Початок на 2-й стор.).

Наша сусідка-пенсіонерка, чия дочка склала іспити на бюджетне місце до педуніверситету, щоб заплатити «благодійне» подушне в розмірі близько тисячі гривень, змушена була закласти в банк під заставу своє єдине багатство — двокімнатну квартиру. По підтвердження цих чуток звернувся до викладача педуніверситету, голови предметної комісії з історії, кандидата історичних наук Олега Однороженка. Ось що він сказав у своєму інтерв'ю у присутності кількох студентів:

— Збирання «мита» з новоспечених студентів «доручено» саме головам предметних комісій. Я категорично відмовився від наданої мені «високої честі». Однак це не врятувало вступників. Після вдалого складання іспиту абітурієнтів забирає з аудиторії ректорський «емісар» і проводить з ними жалісливу «благодійну» бесіду. Звісно, кожен із них може відмовитися платити «ясир». Але тоді дорога в університет для такого героя закрита.

«...За попередніми підрахунками, — «радує» читачів «Панорама», — на внесках абітурієнтів-бюджетників благодійний фонд «розвитку освіти, науки та духовності» може зрости щонайменше на два мільйони гривень...».

Не слабка, я вам скажу, «благодійність» укупі з «духовністю». Та, схоже, «духівникам» Сумського національного цієї «благочинності» виявилося замало і вони з неабиякою заповзятливістю перенесли її на студентів, які цього року вступили до горезвісного університету на платне навчання.

Батько однієї з таких студенток, мій давній приятель К-ов, уже понад два тижні обходить по колу з простягнутою рукою всіх своїх родичів і знайомих, аби нашкрябати 5300 гривень, які потрібно внести до 20 серпня за увесь п'ятирічний курс навчання дочки. Не встигне — хоч петлю на шию. Адже в цьому разі йому щорічно доведеться сплачувати по 2100 гривень. А де їх узяти, коли місячний бюджет родини з п'яти осіб укупі заледве становить 700 гривень?!

Як бачимо, арифметика в «духівників» нівроку собі. З такою й до мільйонних статків рукою подати.

Ось вам, шановні читачі, і вся «освіта» та «наука», помножені на «духовність». А відтак — коментарі зайві. Тим паче для досвідчених працівників прокуратури.

Владислав ЖМУРКОВ.

Фото Олега ДЕМ'ЯНЕНКА.

Під час студентської демонстрації.

У наше віконце зазирнуло сонце...

У Національному Києво-Печерському історико-культурному заповіднику діє виставка «Лаврська скарбниця. Пам'ятки сакрального мистецтва XVII—XX століть»

ФОТОРЕПОРТАЖ

У трьох виставкових залах — близько 200 експонатів. Тут представлені кращі роботи майстрів з України, Росії, Західної Європи, балканських країн. Усі предмети — із колекції Києво-Печерського заповідника, який у своїх фондах зберігає понад 70 тисяч пам'яток.

«Лаврська скарбниця» — це блиск і вишуканість. Вироби із золота, срібла, перламутру, оздоблені діамантами, смарагдами, рубінами, коралами, перлами, вишиті золотою і срібною нитками. Тут є хрести і літургійні чаші, шати для ікон, лампади, кадила і свічники, оправи для Євангелій... Звісно, мистецька цінність колекції вражає. Серед багатьох реліквій — золотий хрест, подарований Митрополитом Рязанським і Муромським Стефаном Яворським, шите золотом вбрання Митрополита Київського Іонакія Руднєва, отримане під час коронації імператора Миколи II, срібні дискос та звіздиця (богослужбове начиння) — вклад гетьмана Івана Мазепи. А його мати — ігуменя Вознесенського жіночого монастиря Марія-Магдалина Мазепина подарувала у 1689 році до ризниці Успенського собору Києво-Печерської лаври срібне блюдо і воздух (дорогоцінна церковна тканина, якою накривають релігійний посуд). До слова, деяких храмів, де колись зберігалися ці речі, вже давно немає, а пам'ятки старовини продовжують своє життя у музейних колекціях. Частина церковного начиння «Лаврської скарбниці» експонується вперше. Наприклад, риза «Богородиця» до ікони «Благовіщення».

Відвідувачі звертали увагу і на найбільшу з виставлених дарохранительниць (посудина зазвичай у формі храму, де зберігаються різні речі для богослужіння). Вона виготовлена із 42 кілограмів срібла (!) і є одним із найсучасніших зразків сакрального мистецтва — датована початком XX століття.

Організатори обіцяють, що виставка триватиме довго — можливо, цілий рік.

Ірина БУЛАНЕНКО.
Фото Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО.

ЗАХОПЛЕННЯ

Голубине життя Горбачова

Чотирнадцять років свого життя колишній актор і художник Юрій Горбачов присвятив голубам. День у день — підйом о четвертій ранку, вихід з дому — о шостій. 12 кілограмів насіння несе 77-річний Юрій Іванович своїм улюбленцям. Коли грошей на корм почало бракувати, він продав усе, що було можливо, і навіть зняв золоті коронки з зубів, проте і цього на довго не вистачило. Тоді Юрій навчив птахів заробляти собі на їжу...

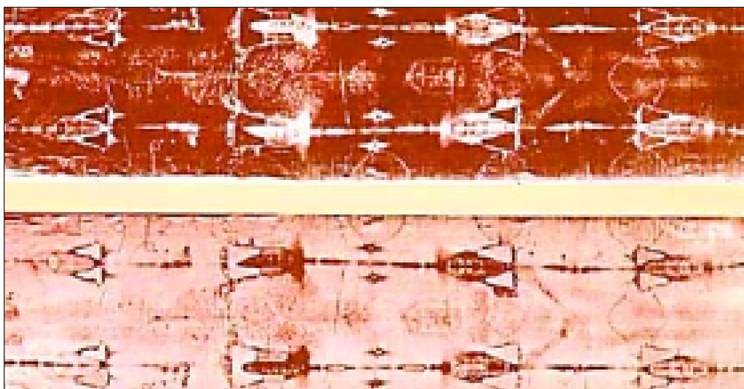
Місце між філармонією та аркою Дружби народів. Сюди злітаються голуби, з якими Тато (так він себе називає) проводить півдня. Систематичність і любов дідуся видресирували міських пернатих. «Відомо, що птахи на голосові команди не зважають, а мої стали реагувати. Якщо я кричу: «Хлопці, до мене!», вони злітаються...» — запевняє Юрій Іванович і одразу демонструє цей прийом. Отже, кожен, віддавши символічну плату за їжу, може сфотографуватися з пташками, які за командою сідають на руки, плечі, голову — незабутнє враження.

Сім'я, діти не розуміють Юрія Івановича. А онук каже, що у діда дах з'їхав, але Горбачов на них не ображається. Єдина близька йому людина, яка з повагою ставиться до його «ненормальності», — хрещеник.

Нині Юрій Іванович годує більш як 500 голубів, багато з них мають клички — Юрій Іванович їх упізнає та переживає, коли птах не прилітає поїсти. Колишній актор вважає, що такі ненорми, від яких є користь, згодом стануть нормою.

Олександр ВОСКРЕСЕНСЬКИЙ.
Фото автора.

ДУХОВНІСТЬ

Мала плащаниця в Тернополі

Свято-Троїцький духовний центр у Тернополі на честь Данила Галицького отримав у дарунок малу копію Туринської плащаниці, на якій зображено обличчя Ісуса Христа. Її привіз архієпископ Православної церкви в Італії Антоній, який здійснює прощу святими місцями України. Велику копію Туринської плащаниці передано Володимирському соборові в Києві.

Любов ЛЕВИЦЬКА.
Тернопільська область.

ФОТОПОГЛЯД

Мануальник і йог

Про лікаря-рефлектотерапевта, або мануальника, Олега Чухна можна сказати дуже просто — унікум. Міркуйте самі: захворювання серцево-судинної системи, функціональні зміни в шлунково-кишковому тракті, артрити, артрози, гіпертонія тощо — це аж ніяк не всі хвороби, які він лікує власноруч.

Методика начебто проста — професійний масаж, різноманітні розтягування, голковколювання. Але за цим стоїть велика щоденна праця, воля та розум. І, звичайно, талант. Дуже важливо те, що він не тільки лікує інших, а й показує. На особистому прикладі. Олег Васильович серйозно займається йогою, навіть голки ставить сам собі. Каже: ваше здоров'я залежить тільки від вас.

Протягом дванадцяти років лікар поставив на ноги багатьох людей. Тож якщо будете у Моршині на курорті, завітайте до бальнеологічної лікарні і знайдіть (а його знають усі) пана Чухна. Не пожалкуєте...

Олекса ВАЩЕНКО,
журналіст.

На знімках: під час масажу; йога від пана Чухна від різних хвороб:
— шпагат (профілактика артрозів, артритів, для кращої еластичності зв'язок);
— голово-колінна (для розтяжки грудного відділу хребта);
— сидіння по-турецьки (проти артрозів, артритів).

Фото автора.

Львівська область.

Чи є в цієї влади совість?!

З таким запитанням виходить у світ кожен номер газети «Кримська світлиця»

СИТУАЦІЯ

Такою є назва матеріалу, опублікованого на першій сторінці первістка української преси на півострові —громадсько-політичної та літературної газети «Кримська світлиця». У ньому йдеться про ситуацію, в якій опинилася редакція після недавнього оприлюднення довгоочікуваних поправок до держбюджету України на поточний рік. Цим документом з 1 липня ц. р. мало бути відновлене фінансування «Кримської світлиці», яку вперше (!) за 12 років існування нинішній уряд позбавив державної підтримки.

ВСЕУКРАЇНСЬКА ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ТА ЛІТЕРАТУРНА ГАЗЕТА

КРИМСЬКА СВІТЛИЦЯ

П'ЯТНИЦЯ 9 липня 2004 р.

ЧИ Є В ЦІЄЇ ВЛАДИ СОВІСТЬ?!

4 стор.

5 стор.

13 стор.

Незважаючи ні на що, газетярі робили свою справу. Навіть наростили тираж. Навіть спромоглися в умовах фінансової скрути перевести на повнокольоровий друк дитячий додаток «Джерельце». Навіть пообіцяли читачам у цьому році збільшити періодичність виходу «Кримської світлиці» (для початку — до двох разів на тиждень) — звичайно, за умови стабільної підтримки видання державою.

І ось дочекалися: в опублікованому «Урядовим кур`єром» 1 липня Законі України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2004 рік» — про «Кримську світлицю» навіть не згадується.

Скільки з цього приводу було написано перед цим листів, закликів, звернень: і «Світлицею», і депутатами, і міністрами! Скільки отримано стурбовано-всерозуміючих відповідей!

То в чому ж, зрештою, справа? Чому не вирішується це насущне для кримських українців питання? Не потрібна Україні українська газета в Криму? Так і скажіть. Немає на це у держави коштів? Признайтеся.

Пішов уже третій рік відтоді, як Президент України Л. Кучма підписав доручення про створення належних умов діяльності «Кримської світлиці». До сьогодні виконаним можна було вважати лише один його пункт — про забезпечення редакції службовими приміщеннями. Але після того, як «Світлицю» нещодавно «ущільнили» з п'яти виділених їй раніше кімнат у три, і цей єдиний пункт «провис»...

А між тим Президент України доручав ще 28 березня 2002 року «здійснювати постійне фінансування газети «Кримська світлиця» відповідно до обсягів, визначених Державним бюджетом України. Термін — постійно».

Торік Рекомендаціями парламентських слухань про стан державної мови в Україні Кабінету Міністрів було запропоновано віднайти 300 тисяч гривень в держбюджеті для підтримки «Кримської світлиці». На жаль, «Світличний» фінансовий рядок, що стосувався цього видання, було вилучено з держбюджету. То що ж то за парламентські слухання, до яких ніхто не дослухається?

Отже, уряд В. Януковича став першим за 12 років існування «Кримської світлиці», котрий позбавив газету коштів.

На це, зокрема, редактор «Кримської світлиці» Віктор Качула звертає увагу Прем'єр-міністра України в своєму до нього листі:

«...З початку 2004 року редакційний колектив, не отримуючи обіцяної владою фінансової підтримки, робить усе можливе, щоб не зірвати видання часопису, який покликаний в такому політично непростому регіоні України, як Автономна Республіка Крим, засобом друкованого слова сприяти розбудові української державності, впливати на процеси духовної інтеграції полієтнічного кримського населення і, зокрема, кримських татар в українське суспільство.

Парадоксально, що все це відбувається на тлі оптимістичних урядових звітів про економічне зростання нашої держави, підвищення добробуту українського народу. Невже для того, щоб краще жити, треба менше читати таких газет, як «Кримська світлиця», як єдине в Криму україномовне дитяче видання «Джерельце»? Невже і сьогодні в українській владі не знайдеться ресурсів для того, щоб, нарешті, виконати підписане ще два роки тому доручення Президента України про створення належних умов діяльності «Кримської світлиці» та на державному рівні підтримати її багаторічні українотворчі, інтеграційні, духовні напрацювання, які самим життям підкязані, щоб стати елементами державної інформаційної політики в Криму? Тим часом у редакції й досі немає задекларованих у президентському дорученні постійного власного приміщення, транспорту, кадрів, коштів. Третій місяць, не отримуючи зарплатні (а схожа ситуація повторюється з року в рік), колектив «Кримської світлиці» в екстремальних умовах забезпечує безперебійний випуск газети, бо переконаний, що робить для держави дуже потрібну і важливу справу. Сподіваємося, що українська влада це, нарешті, якщо не оцінить, то хоча б помітить...»

До внесення відповідних змін до держбюджету на 2004 рік колегія Держкомтелерадіо від 28.04.04 вирішила надати державну фінансову допомогу на відшкодування витрат на поліграфічні послуги та закупівлю паперу газеті «Кримська світлиця» у сумі 55.0 тисяч гривень у межах видатків Державного бюджету на 2004 рік з перерахованих комітету коштів за бюджетною програмою «Фінансова підтримка преси».

Однак такий крок не розв'яже проблеми фінансування газети «Кримська світлиця» в цілому, бо потрібно її щорічне окреме фінансування з державного бюджету. Не врятувало газету і місцеве вливання з бюджету автономії. Та все-таки підтримка 20 тисячами гривень дала можливість протягти своє існування самій «Кримській світлиці» та її додатку «Джерельце», за що газетярі вдячні Голові Верховної Ради Криму Б. Дейчу та голові постійної комісії ВР АРК Н. Плужниковій.

Утім, якщо фінансовий голодомор у «Світлиці» триватиме й далі, її в Криму невдовзі не стане...

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

«ЛІКАРНЯНИЙ ЛИСТОК»

— Здрастуйте, безплатний лікарю! — Здрастуйте, безнадійно хворий!

Медицина для всіх. Але за різний рахунок

ЧУЖИЙ ДОСВІД

Людину лікують не тільки ліки. А й добре відношення, обстановка і доброзичливість медичного персоналу. У цьому ми переконалися, побувавши в госпіталі міста Тира на півдні Лівану.

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

У стаціонарі цього медичного закладу 130 ліжок, а за тиждень тут обслуговують майже 300 пацієнтів. Хворі в палатах не затримуються. Після двох-трьох днів реабілітації їх відправляють додому. Навіть після серйозних операцій. Це політика не тільки провінційного госпіталю, а й усієї системи охорони здоров'я країни. Мінімальне перебування на лікарняному ліжку, за словами головного анестезіолога лікарні Абета Шифудина, обумовлена насамперед економією. В Лівані діє медичне страхування. Послуги місцевих ескулапів досить дорогі. Наприклад, видалення апендициту обійдеться пацієнту в 800—1000 доларів. Щоправда, 90—95 відсотків оплати йде за рахунок страхових компаній. За держслужбовців платить держава, а бідні громадяни країни мають соціальні дотації.

Друга причина швидкої виписки додому з госпіталю — інфекції. Лікарі побоюються зараження хворих стафілококом та іншими вірусами. Хоча, на наш погляд, лікарня виглядає стерильно. (Усе пізнається в порівнянні). У палатах — санвузол і душ, не кажучи вже про кондиціонер і телевізор. Вони, звичайно, не впливають на санітарно-гігієнічний стан приміщення. Але створюють приятливу психологічну обстановку.

Як нам пояснили, госпіталь Тира — не зразково-показовий заклад, а ймовірніше, середньостатистичний. Потенційного пацієнта українських державних поліклінік і стаціонарів вражає медичне устаткування, яким оснащено провінційну ліванську лікарню. Рентгеноапаратура нагадує космічний корабель. Цілковите обстеження пацієнта з установленням діагнозу і виявленням проблематичних зон організму відбувається протягом півгодини і коштує 200 доларів.

Головний анестезіолог тирського госпіталю Абет Шифудин учився в Москві, в інституті ім. Патриса Лумумби. Приїхав на батьківщину і кілька років доводив свою спроможність у медичній практиці. Сьогодні він працює в державному медзакладі й займається приватною практикою. Навчання в Союзі згадує з ностальгією. Серед його ліванських колег-медиків більшість одержала освіту у вузах Москви, Санкт-Петербурга, Києва, Мінська. Абет продовжує удосконалювати свою професійну майстерність. Постійно, за рахунок госпіталю, він їздить на різні симпозіуми і конференції, переймає передовий досвід, знайомиться з ноу-хау в галузі медицини. За його словами, нашим клінікам ще дуже далеко до світових стандартів щодо медичного устаткування і техніки. А ось наші лікарі за своєю підготовкою не уступають закордонним колегам, а в деяких професійних моментах навіть виграють.

...Під час нашої розмови в госпіталь надійшов чоловік із серцевим нападом. До того ж хворий страждав на ядуху. Лікар-ординатор (одержав освіту у Франції), послабивши на те, що пацієнт «не його профілю», залишив його на «каталці»... Його колега, що вчився (як потім з'ясувалося) в Україні, швидко зробив масаж серця хворому і дав кисневу подушку.

За словами лікаря Абета Шифудина, ті, хто учився в Союзі, а потім у країнах СНД, одержали хорошу медичну освіту. В її основі лежить гуманне відношення до хворого й уміння надати допомогу в будь-якій ситуації, незалежно від професійної спеціалізації. Абет зізнався, що саме цей придбаний менталітет «радянського» лікаря не дозволяє йому відмовляти в допомозі навіть тим пацієнтам, які не в змозі заплатити за лікування. Головне для мене людина, а потім — гроші, каже ліванський анестезіолог.

НА ПРИЙОМІ

Акула... допоможе

Про цю недугу не прийнято говорити вголос чи обговорювати в дружньому колі. Тому багато людей переносять неприємні симптоми геморою (свербіж, печіння в задньому проході, криваві тріщини) мовчки, соромлячись звернутися по допомогу до лікаря. Однак «з умовчування» хвороба не минає, а її наслідки можуть довести до хірургічного втручання.

За даними статистичних досліджень, проведених у ряді країн Європи, від геморою страждає кожен четвертий житель. Наша країна — не виняток. Найбільш уразливі категорії — вагітні жінки та ті, що народжували, водії-професіонали, дачники, любителі «дикого» відпочинку. Утім, від цієї хвороби ніхто не застрахований.

— Пік захворюваності західчай припадає на спекотний літній час. Важка фізична (чи, навпаки, малорухлива) праця, антисанітарні умови роботи і побуту, підвищена вологість, погане водопостачання, порушення правил особистої гігієни можуть викликати болісну анальну сверблячку, глибокі криваві тріщини, запалення геморойдальних вузлів та інші проблеми делікатного місця, — каже головний проктолог Міністерства охорони здоров'я України, професор Михайло Захараш. — Своїм пацієнтам ми рекомендуємо натуральний препарат Реліф. Завдяки своєму унікальному складові (олія акулячої печінки, фенілефрин, масло какао, кукурудзяна олія, гліцерин, вітаміни A, D, E) він одночасно усуває свербіж, печіння і спазми в ділянці заднього проходу, знижує інтенсивність запалення, зменшує кровоточивість, стимулює загоєння тріщин.

Ці ліки просто необхідні у далеких поїздках, коли устаткування і дизайн громадських туалетів не залишає шансів на цивілізоване й гігієнічне справляння природних потреб.

Гриб — не обов'язково їжа

На початку серпня пройшли рясні дощі, що сприяє росту грибів. Однак лікарі попереджують, що далеко не всі з них можна використовувати для приготування їжі.

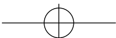
Днями в Луганській області двоє осіб смертельно отруїлися грибами. З початку сезону в регіоні вмерло троє людей, які вживали власноруч зібрані гриби. Двоє з них — діти.

За інформацією Міністерства охорони здоров'я, з початку року в Україні зареєстровано 125 отруєнь грибами. 14 осіб загинуло, зокрема троє дітей.

Найбільше грибних отруєнь зареєстровано в південних областях — Одеській, Херсонській, Донецькій та Запорізькій.

Під «Лікарняним листком» підписалася Ольга ВАУЛІНА.

ДАЛІ БУДЕ

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Від ведучої

Коли я просила про якусь послугу свого товариша Сергія, він казав «Ірино, без проблем!». І, як правило, нічого не робив. Я, звісно, зеленіла від злості і думала, що колись ситуація складеться не на його користь. А Сергію все сходило з рук (ну й що з того, що його виключили з інституту за погане відвідування лекцій, він поїхав за кордон, там вступив до вузу і почувався непогано). А інший товариш — Сашко — у найменшому натяку на невезіння бачив трагедію. Питаєш у нього: як справи? Тільки кривиться. Це я до того, що сьогоднішня «Далі буде» про проблеми і про те, як їх розв'язують. Але наша сторінка апріорі про приємне, тож умовно назвемо її «Без проблем!».

Ірина БУЛАНЕНКО.

Лікар лікує погану звичку матюкатися... перманганатом калію

ОТАКОЇ!

З'ясовується, сучасна медицина може вилікувати не тільки фізичні недуги, а й погані звички недосконалої поки що цивілізації. Такою практикою принаймні зайнялися лікарі в Харківській обласній студентській лікарні. Першопрохідник у новій галузі медицини лікар-психотерапевт Володимир Ананьєв пропонує своїм пацієнтам замість міцного слівця говорити що-небудь важковимовлюване і малозрозуміле. Наприклад, «перманганат калію» — так хіміки називають марганцівку. У такий спосіб він лікує запеклих матірщиків уже не перший рік, відтоді як зрозумів, що любов до забороненої лексики явище не менш поширене, ніж пристрасть до алкоголю і сигарет.

Лікування від мату, як і будь-яке інше лікування, — анонімне, лікарі суворо зберігають лікарську таємницю. Серед бажаючих позбутися звички матюкатися є й дівчата. Але хлопців — більше. Лікарі кажуть, що мат використовують від надміру почуттів і браку слів, щоб ці почуття висловити. Курс лікування від мату — три сеанси. У рідких особливо запущених випадках — більше. Щомісяця до лікаря приходять по допомогу від двох до десяти осіб. Але, як називається нова галузь медицини, її засновник поки що не знає. Каже, це мають придумати філологи.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Цього дня

■ 1680 р. Помер Іван Сірко, кошовий отаман Запорозької Січі. ■ 1709 р. Решетилівські статті. Акт царського уряду, що підтверджував привілеї козацької старшини та водночас посилював владу царизму на Лівобережній Україні. ■ 1905 р. У Чернівцях народився Ервін Чаргафф, американський біохімік. 1947 року вперше одержав ДНК у чистому вигляді. ■ 1932 р. Не стало письменника Степана Васильченка. ■ 1933 р. Пуск першої доменної печі на маріупольському заводі «Азовсталь». ■ 1973 р. В СРСР по Центральному телебаченню розпочався показ серіалу «Сімнадцять миттєвостей весни».

За стійкою — лише чоловіки!

КОНКУРСИ

У столичному нічному клубі «Ринг» відбувся міжнародний конкурс з барного мистецтва «Планета барменів-2004»

Із самого ранку чимало спритних обдарованих юнаків з Білорусі, України та Молдови почали свою по-дорослому серйозну, безкомпромісну суперечку за право виступити у фіналі. До опівночі за канатами імпровізованого «рингу» залишилося 10 найздібніших учасників, які й розіграли головний приз конкурсу — поїздку до Франції на престижний барменський фестиваль у Бордо. Врешті цієї високої честі, за висновком журі, удостоївся відомий київський майстер-професіонал, викладач Міжнародного центру барменів Ігор Погрібний. А решту призів (до речі, вельми несподіваних: замість традиційних у таких випадках шейкерів та сокочавилок — принтери, ноутбуки і комп'ютери) отримали кияни Олексій Смоляков (переможець змагальних турів «Знання» та «Сліпе змішування») і Вадим Єрмаков, а також харків'янин Максим Єгоров (перший — у номінації «Профі»).

Едуард ЩУР.

Фото автора.

Під час конкурсу.

На них земля тримається

ХАРАКТЕРИ

Лідія Миколаївна не захотіла дати інтерв'ю, сфотографуватися або залишити свій номер телефону.

Про все по порядку. Літо. Спека. Година пік. Автобуси повертають у протилежний від зупинки бік під носом у спантеличених людей. Нарешті один зупинився.

Розмістившись у розпеченому салоні, стомлені чеканням пасажири розслабилися. Діалог, що зав'язався між літньою жінкою і респектабельним чоловіком, привернув до себе увагу, відірвавши від звичних занять, таких як — газета, журнал, сон...

Розпочався діалог з того, що жінка не захотіла сісти на запропоноване місце, а чоловік так і залишився стояти поруч. На мою удачу, з'ясувалося, що він допитливий і балакучий, а Лідія Миколаївна (так відрекомендувалася вона своєму співрозмовникові) щиро доброзичлива. З їхньої розмови стало зрозуміло, що їй 85-й рік, а чоловікові уже 91. Їдуть вони з дачної ділянки, зібравши врожай.

Пенсії, як і в багатьох, маленькі, не вистачає, от і живуть з городу. Під час війни вчилася і щоб вижити, доводилося тяжко працювати — тягати непідйомні баули і величезні «клумаки». Отож нині не звикати.

Усе, про що розповідала ця жінка, іскрилося розумом і народним житейським гумором. Хоч би про що йшлося: про передвиборну гонку претендентів на вищу посаду в країні чи високі ціни, забудову центру столиці або пробки на дорогах.

Світлолиця, з променистими очима, вона заражала своєю енергією людей, знервованих і стомлених від повсякденності.

Вийшли вони з чоловіком з автобуса — в кожного за плечами рюкзак, у руках візок з поклажею, а пасажири проводжали їх посмішками і потеплілими поглядами.

Здоров'я вам — таким немолодим, але таким юним душею.

Лариса СЕВЕРЕНЧУК.

Чи то люди, чи то ляльки

Фото автора.

У Миколаєві відкрилася виставка «Ляльки Польщі, ляльки світу», організована в рамках Року Польщі в Україні. Колекцію польських ляльок представив Варшавський музей народної творчості (цепелія). А привіз їх до Миколаєва генеральний консул Польщі в Одесі Анджей Собчак. Протягом 30 років працівники музею збирали унікальних ляльок з усього світу і регіонів Польщі. Колекціонери обмінювалися своїми знахідками на всіляких виставках і бієнале. Таким чином, зібрання ляльок налічує нині 460 штук.

Експозиція, розгорнута в міському виставковому залі, поділена на дві частини — ляльки в національному польському вбранні, що представляють регіони Польщі, і ляльки з більш як 20 країн світу. Маленькі людські копії зображують сценки з життя: свята, танці, народні звичаї. А ляльки, що представляють країни світу, відбивають особливості цих країн в одязі, позах і навіть погляді. Незворушну шотландську ляльку легко відрізнити від емоційної індійської. Порцелянові, глиняні, дерев'яні, пластмасові, ганчір'яні — усі вони цікаві відвідувачам. Адже за ляльковим личком криється характер людини і всього народу.

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

Мрія під вітрилом

Сім днів провели на маленькому острові хлопчики з Нової Каховки

ЗАХОПЛЕННЯ

Острів Львівський серед дніпровських плавнів був в оточенні білосніжних яхт, на яких прибули сюди вихованці водноспортивної станції Новокаховського електромашинобудівного заводу. Майбутні моряки тренувалися і пізнавали труднощі та романтику великих подорожей, загартовували характер, вчилися товариськості, взаємовиручки та інших якостей, необхідних у житті «морським вовкам» і просто справжнім чоловікам.

Після повернення з походу всі хлопці успішно склали іспит на майстерність і одержали посвідчення яхтового кермового. «Плавання» стало можливим завдяки підтримці батьків, допомоги з боку коньячного заводу «Таврія» і, безумовно, невичерпному ентузіазму тренера В. Комарова.

Алла БРУСИЛОВА.

Херсон.

Фото автора.

На фото: хлопчача мрія під вітрилом.

ФОТОПОГЛЯД

Шановні, і куди ви дивитеся!

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Ловкий та два діди

ДАЧНІ ІСТОРІЇ

Човен лежав догори днищем при сторожці й сумував за хвилями. Якось на нього, надто довгастого, поклав око сивий тілистий дачник. «А що коли втяти? — подумав він. — Буде саме те, що треба!» — і корму відпанахав. Тут прийшов сусід — сивовусий і худий, наче трясця, пан Богдан.

— Аби ви, Валерію Павловичу, знали, — сказав він тілистому, — човен не любить, коли порушують його пропорції.

Валерій Павлович у минулому звик командувати, тому непроханого порадника у секонд-хендівських штанях одразу відшив:

— Гуляйте собі далі, чоловіче! За потреби вас покличуть.

Пан Богдан образився.

— Ви, старий чекісте, мене покличете? А я не прийду!

— Ти ба, скільки гонору в бандерівського недобитка!

І пішло-поїхало! Один згадав загарбання України більшовиками, голодомори та гулаг, а другий — дивізію «Галичина» та Броди. Одне слово, гідні поваги діди посварилися «на все життя».

Минуло літо, приспіла пора ловити щук. Валерій Павлович був задоволений своїм Ловким — так назвав укороченого човника. І тепер рибалив серед Дніпра. Щоб подалі закинути блешню, підвівся й широко махнув вудлищем. Цієї миті у борт вдарила потужна хвиля, човник кинуло, рибалка втратив рівновагу й шубовснув у воду. Виринув, ухопився, спробував залізти, але... борт черпонув води і суденце зникло під хвилями. З води виринув лише ніс, бо в ньому запаковано пінопласт. Валерій Павлович учепився за шнурок, що звисав з носа — і їх понесла течія слідом за шапкою та веслами.

До берега не доплисти — далеко. Холод сковує м'язи, довго не протриматися. Сумовитим поглядом проводжав дачі, в тім числі й свою. Чи пощастить повернутися?

Тим часом пан Богдан, аби не зустрічатися з Валерієм Павловичем, рибалив кілометром нижче дач. Вловив двох лящів, більш не клювало, вирішив змотуватися. І тут щось змусило його озирнутися: на його «калошу» напливало щось схоже на могильний пам'ятник, але без п'ятикутньої зірки, а під ним — лиса людська голова з квадратними очима. Одне слово, тихий жах.

«То це ж Валерій Павлович із своїм дурним утинком!»

— Хапайтеся за леєр!

На березі допоміг потерпілому скинути мокру шкірянку, натягнув на нього власний светр, накинув плащ.

За кілька днів зустрілися на ошатній дачі.

— Будьмо друзями! — миролюбно запропонував Валерій Павлович, підносячи третю чарку за здоров'я рятівника.

—Я — за, — скромно відказав пан Богдан. — Німці та росіяни давно не ворогують, а ми все колотимося.

— Їм більше нема чого ділити, — зауважив хазяїн дачі.

— А нам, українцям, що ділити? От давайте поміркуємо, за що ви і за що ми проливали кров? І чого досягли?

— Ми воювали за свободу Союзу, — відказав Валерій Павлович. — Наші вороги були гітлерівці та їхні прислужники. Ми всіх перемогли!

— А ми воювали за свободу України від більшовиків та нацистів. Тому й питаю: де свобода, за яку ви проливали кров? Де та свобода була у вашому Союзі?

— Е-е, не все було погано в Союзі!

— Ви хвалите Союз, а користаєтеся із завоювань української незалежності!

— Які там у неї завоювання?!

— Та якби не незалежність, хто б вам дозволив поставити на березі Дніпра таку дачу?! І головне: з незалежністю люди позбулися страху потрапити до в'язниці за політику!

Валерій Павлович міг резонно заперечити, але не схотів. І вони випили за незалежну Україну. А Ловкого Валерій Павлович подарував панові Богдану. А собі купив нормального.

Борис СИДОРЕНКО.

Голос України

Редактор номера Світлана ПИСАРЕНКО.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- (р) Платні матеріали.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна: для фізичних осіб — 3,30 грн., для підприємств і організацій — 6,00 грн. на місяць. Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 159037.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 3011147. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

